

БОРБА®

МАНИФЕСТЪ
за обявяване на българската независимост

По волята на незабвения Царь-Освободител, великият братски руски народ, подпомогнат от добритѣ ни съседѣ, поданицитѣ на Негово Величество Ромѣнския кралъ и отъ юначнитѣ българи, на 19 февруарий 1878 г. сломи робскитѣ вериги, що прѣзъ вѣкове оковаваха България, нѣкогашъ тѣй велика и славна.

Отъ тогава и до днесъ, цѣли тридесетъ години, българскиятъ народъ, непоколебимо вѣренъ къмъ памятьта на народнитѣ дѣйци за своя свобода и въодушевеванъ отъ тѣхнитѣ завѣти, неуморно работи за уреждането на хубавата си земя и създаде отъ нея, подъ мое ръководство и онова на О'Бозе почившия Князь Александъръ, държава, достойна да бѣде равноправенъ членъ въ сѣмейството на цивилизованитѣ народи.

Винаги миролюбивъ, моятъ народъ днесъ копнѣе за своя културенъ и икономически напредѣкъ; въ това направление нищо не бива да спѣва България, нищо не трѣбва да прѣчи на прѣуслѣването ѝ. Такова е желанието на народа ни, такава е неговата воля - да бѣде споредъ както той иска.

Българкиятъ народъ и Държавниятъ му Глава не могатъ освѣнъ еднакво да мислятъ и едно да желаятъ.

Фактически независима, Държавата Ми се спѣва въ своя нормаленъ и спокоенъ развой отъ единъ договоръ, уви, съ формалното разкъсване на които се отстрани и настаналото охлаждение между България и Турция.

Ази и народътъ Ми искрено се радваме на политическото възраждане на Турция; тя и България, свободни и напълно независими една отъ друга, ще иматъ всички ус-

ловия да създадатъ и уякчатъ приятелскитѣ си връзки и да се прѣдадатъ на мирно вътрешно развитие.

Въодушевенъ отъ това свято дѣло и, за да отговоря на държавнитѣ нужди и народното желание, съ благословението на Всевишния, **провъзгласявамъ съединената на 6 септемврий 1885 година България за Независимо Българско царство** и заедно съ народа Си дълбоко вѣрваме, че този ни актъ ще намѣри одобритието на Великитѣ Сили и съчувствието на цѣлия просвѣтенъ свѣтъ.

Да живѣе свободна и независима България!

Да живѣе Българскиятъ народъ!

На първообразното съ собствена ръка на НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО подписано:

ФЕРДИНАНДЪ I.

М-ръ Прѣдсед. и М-ръ на Общ. Сгр. Пѣт. и Съоб.: **А. Малиновъ**

М-ръ на Външнитѣ Работи и Изповѣд.: **С. Паприковъ**

Министъръ на Вътрѣшнитѣ Работи: **М. Такевъ**

М-ръ на Народното Просвѣщение: **Н. Мушановъ**

Министъръ на Финанситѣ: **Ив. Салабашевъ**

Министъръ на Правосъдието: **Т. Кръстевъ**

М-ръ на войната: Генераль-лейтенантъ **Николаевъ**

М-ръ на Търговията и Земледѣлието: **А. Ляпчевъ**

Никога не ще забравимъ!

*Който миналото спомене
окото да му изтече.
А който го забрави,
на него и дветъ!
Солженищнъ*

Презъ цѣлото време на Втората свѣтвна война България поддържаше дипломатически отношения съ Съветския съюзъ. За благодарностъ и доброто поведение на българското правителство къмъ Русия, на 5 септември 1944 г. "братята" ни обявиха война и нахълтаха брутално въ Родината. Отвориха вратитѣ на затворитѣ и съ помощта на престѣпници и цигани започнаха грабежи и убийства. На 9 септември 1944 г. арестуваха законнитѣ регенти и малолѣтния царъ и назначиха комунистически избраници. Наложиха нѣкакъвъ "народенъ сѣдъ" за оправдание предъ свѣта и явно и тайно продължиха убийствата и грабежитѣ съвмѣстно съ покровителитѣ си!

Следъ двегодишни произволи, на 8 септември 1946 г. въ България се проведе "референдумъ" за премахване на монархията и създаване на републиканско управление. Съ небиваль тероръ и фалшификации комуниститѣ обявиха 92,97% гласували за република, а 4,24% - за монархия. Днесъ не е тайна, че цифритѣ бѣха размѣнени. Уплашениятъ народъ и пострадалитѣ гласуваха съ 92 или 95% за монархията, а два или четири процента - за властващото терористично управление.

Побеснѣли отъ ядъ и съ мощната подкрепа на Сталинъ, издевателствата продължиха. Всѣки, който употребяваше чужди думи или имаше колоритенъ речникъ и говорѣше на високъ стилъ, особено владѣещите чужди езици, се обявяваше за врагъ на режима или за шпионинъ. Властницитѣ се шокираха и съмняваха дори въ добре облечени, чисти или избръснати хора. Тѣ спираха и следѣха всѣки такъв, като се интересуваха кѣде работи и съ какво се занимава. Тѣхната сбирщина отъ мръсни, брадясали, примитивни и съвършено прости кадри, събирани отъ покрайнинитѣ на селото, престѣпници отъ затворитѣ и разни негодници, трудно понасяха интелигенцията и при досегъ съ образованитѣ, веднага се изписваше избликъ на ядъ и омраза по лицата имъ, особено къмъ онѣзи, които не приличаха по външностъ на властницитѣ.

Едновременно съ убийствата за лични отмѣщения и заграбване на пари или имоти отъ по-заможнитѣ, комуниститѣ се заеха съ унищожаване на досегашната интелигенция и създаване на нова по тѣхенъ образецъ. Касапницата продължи цѣли 45 години и завърши съ изстребването на цѣлото старо поколение въ 60 концентрационни лагери и затвори.

Извършениятъ превратъ на 10 ноември 1989 г. отъ най-близкитѣ на Тодоръ Живковъ узакони убийствата и грабежитѣ до тази дата. Границитѣ се отвориха и частъ отъ крадцитѣ и тѣхнитѣ наследници тръгнаха на Западъ съ препълнени торби. Нѣма народенъ сѣдъ, нѣма наказания за убийцитѣ и смѣненитѣ. ОСЕМЪ правителства до днесъ не потърсиха смѣтка на престѣпницитѣ! Стигна се до парадокси пакъ тѣ да дирижиратъ страната, а побѣгналитѣ да получатъ чужди поданства и да живѣятъ въ разкошь. Наскоро дори и синътъ на Хрущовъ взе американско поданство, въпрѣки че баща му се закани да изтрие отъ картата тази омразна капиталистическа страна!

Драгомиръ Загорски

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Папrikовъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 48, брой 3

Книжка сто тридесетъ и втора

Октомври 1999

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ председателъ на Б.Н.Ф.

Насрочени сж и ще се състоятъ въ България на 16 октомври 1999 г. изборитѣ за местни (общински) власти - избори за кметове и общински съветници.

Общинитѣ сж основнитѣ "клетки" на държавната структура и управлението. Ако общинскитѣ управления изпълняватъ инструкциитѣ на правителството, споделятъ неговата политика, работятъ съвместно за осъществяването на предприетитѣ мероприятия, сътрудничатъ за провеждането на реформитѣ, правителството ще може да преодолѣе трудноститѣ, ще може да реализира проектитѣ за подобрене на положението, ще може да стабилизира икономиката и успешно ще изпълни задачата си... и обратното!

Съ спечелване на изборитѣ през априль 1997 г. не се разреши въпросътъ за изграждане на нова демократична България и не се ликвидира съ комунистическото минало, защото въ голѣмо болшинство отъ общинитѣ имаше и останаха отъ времето на Жанъ Виденовъ червени кметове, които пречатъ и саботиратъ.

Доказано е, че следъ изборитѣ въ 1997 г. червенитѣ кметове сж криели житото, за да създаватъ хлѣбна криза и недоволство.

Публична тайна е, че червенитѣ кметове раздаватъ полученитѣ отъ чужбина помощи за социално слабите не на нуждаещитѣ се, а на свои съпартийци-комунисти.

Установи се, че червенитѣ кметове, макаръ и да сж получили отъ правителството нужнитѣ субсидии, бавятъ умислено изплащането на заплатитѣ на служителитѣ въ здравеопазването и на учителитѣ и не даватъ помощитѣ на беднитѣ роми, съ цель да предизвикатъ протести.

Още много примѣри отъ такава дейность на червенитѣ кметове могатъ да се изброятъ, но не може да се пропусне да не се отбележи, че тия червени кметове фактически крепятъ комунистическата партия, като незаконно употребяватъ общински бюджетни средства да облагодетелстватъ кадровици отъ БСП и поддържатъ дейността на партията.

Побегата

**никой нѣма да ни я подари -
ние трѣбва да я извоюваме!**

Ако тоя "изворъ", подкрепата на червенитѣ кметове пресъхне, комунистическата партия (БСП) ще стане такава, каквато бѣше преди 9.IX.1944 г., една партия безъ никакво политическо значение.

За правителството е важно спечелването на общинскитѣ избори, защото това ще му даде възможность да изпълни програмата и задачата си, за комуниститѣ (БСП) спечелване на изборитѣ е въпросъ на "животъ или смъртъ"!

Създавалата се политическа обстановка въ страната показва, че въ предстоящитѣ избори на 16 октомври 1999 г. нѣма, както е нормално, да има състезание на различни партии коя да вземе по-голѣмо участие въ местната власт, а ще има само два въпроса, две страни, по които има да се вземе решение:

Напредъ къмъ укрепяване на демокрацията, преодолѣване на трудноститѣ, осъществяване на реформата и подсигуриране по-добро бждеще или...

Назадъ къмъ комунистическия режимъ отъ 1995-1996 г., когато България бѣ доведена до пълна икономическа катастрофа!

Постановяването, че при тия избори нѣма да има цвѣтни партийни бюлетини, а всички бюлетини ще бждатъ само бѣли, потвърждава изказаното отъ насъ мнение за фактическата сжщность на общинскитѣ избори сега, резултатътъ отъ които ще има значително отражение и за резултатитѣ отъ парламентарнитѣ избори презъ 2001 г.

Комуниститѣ (БСП), знаейки много добре, че ако сега не успѣятъ да задържатъ това, което още иматъ - червенитѣ кметове, нѣматъ никакви перспективи за успѣхъ въ парламентарнитѣ избори следъ две години, за да заблудятъ народа започнаха провеждането на една перверзна (извратена, непочтена) кампания. Тѣ прокламираха, че въ изборитѣ не излиза тѣхната партия, нито която и да е друга такава, а е създадена широка коалиция отъ всички лѣвоориентирани партии и групи, която издига кандидати за кметове личности

"независими", "професионалисти", "компетентни" хора, които ще решат всички проблеми на отделните граждани. Във хода на кампанията бяха направени демонстрации за единство. Нареди се на подиума на разни конференции, на една маса, един до друг (Пловдив, Стара Загора, Пазарджик и др.) Първановъ, Томовъ, Дертлиевъ, Петковъ, Луджевъ и др. На насъ, които знаемъ, че тѣ всички сж "издънки" отъ единъ "корень"- марксизма и комунизма, тия демонстрации не могат да направятъ никакво впечатление, но на незапознатитѣ такива театрални сценарии могат да направятъ впечатление. Едновременно съ това се пуснаха изъ цѣлата страна агитатори, които ще ги забележитѣ на жп гаритѣ и рейсовитѣ спирки; въ селскитѣ кръчми и кафенетата; ще ги видите да чукатъ по вратитѣ на къщите и да разпространяватъ "достоверни" информации за провала на правителството и да даватъ "благожелателни" съвети какъ да се излезе отъ това положение. Всичко направено от правителството се отрича и осжжда. Правителството е обявѣно за негодно да се справи съ безработицата, нискитѣ пенсии, инвестиции, да се съживи икономиката и индустрията. Правителството е продало страната и нашата независимост е застрашена. Нищо не може добро да се очаква. Ще става всеки день все по-лошо и по-лошо. Единствената алтернатива за спасение е да се подкрепи коалицията на лѣвитѣ сили?!

За краткото време - две години, въпрѣки че правителството реализира голѣми успехи въ международната политика и постигна значителни резултати въ подобрене на икономиката, при обстановката, при която бѣ поставено да работи - оставената от комунистѣ икономически катастрофирала държава, не бѣ възможно повече да се направи и още не сж разрешени редица въпроси, които засѣгатъ личния животъ на отделнитѣ граждани. Много хора все още преживѣватъ тежко. Нуждно е още време. Но, знае се, че много хора, които не сж запознати съ голѣмата политика опредѣлятъ своето отношение въз основа какъ сж разрешени тѣхнитѣ лични въпроси. На това разчитатъ комунистѣ, за да успѣятъ да заблудятъ и подведатъ народа. Ние не бива да допуснемъ това да стане!

Вече сме предъ прага на изборитѣ. Наложително е веднага, бързо и решително всички демократични, национални и антикомунистически сили да се мобилизиратъ. Трѣбва немедлено да се отпочне една широка, ефективна, информационна кампания. Комунистическата пропаганда трѣбва да бжде демаскирана. Информационната кампания трѣбва да се разпростре изъ цѣлата страна, да достигне до най-малкитѣ села и паланки. Всеки домъ трѣбва да бжде посетен. Всеки гражданинъ трѣбва лично да бжде запознатъ съ положението, съ това, което правителството е направило, съ това, което предстои да се направи и което ще доведе и до разрешаване на

неговитѣ лични проблеми. На всѣкиго трѣбва да се каже истината, че комунистѣ сж виновни, за да сме още въ не добро положение и да не сж разрешени жизнени въпроси. Всѣки гражданинъ трѣбва да научи, че:

Комунистѣ сж виновни да не може още да се справимъ съ безработицата, понеже комунистѣ презъ времето на тѣхното управление докараха заводитѣ и предприятията до фалитъ - съ натрупани задължения, по-голѣми, отколкото струва самото предприятие, и сега нѣма възможност да се намерятъ купувачи, които да поематъ задълженията и предприятията да заработятъ, поради което безработицата се шири.

Комунистѣ сж виновни, че пенсиятѣ не могат да се увеличатъ, защото когато тѣ дойдоха на властъ имаше голѣмъ пенсионенъ фондъ, отъ който се плащаха пенсиятѣ - тѣ изядоха фонда и сега пенсиятѣ трѣбва да се плащатъ отъ държавния бюджетъ, а средствата сж осжждни.

Комунистѣ сж виновни да нѣма достатъчно инвестиции, защото тѣ компрометираха името на България на Западъ, изгубиха всѣки кредитъ, като натрупаха десетки милиарди долари дългове и чуждитѣ инвеститори още не могат да бждатъ уверени, че сега тѣхните инвестиции въ страната сж гарантирани, и нашата икономика страда, а това засѣга всеки единъ.

Комунистѣ сж виновни, че спестяванията на народа бѣха ограбени, бѣ ограбена и държавата отъ "процѣфѣлитѣ" презъ тѣхното управление пирамидни фаросни, мафиоти, банкери, мошеници и кредитни милионери, които изнесоха въ чужбина откраднатитѣ пари и самитѣ тѣ отидоха тамъ, и сега не могат паритѣ да се върнатъ и гражданитѣ, и държавата понасятъ тежки финансови затруднения, които ако не бѣха, много въпроси биха могли да се разрешатъ и много страдания да се спестятъ.

И всичко останало, да не продължаваме безкрайния списъкъ, трѣбва да стане достояние на всеки един. Всеки трѣбва да знае истината и защо все още не могат много въпроси да бждатъ разрешени. Българскиятъ народъ има съзнание за своя граждански дълтъ. Той го прояви презъ януари 1997 г., като въстана противъ комунистѣ и ги изхвърли отъ властѣта. Той и утре ще изпълни достойно своя дългъ, нѣма да позволи да се повторятъ мрачнитѣ дни отъ комунистическото управление, но той трѣбва да е сигуренъ, че постъпва правилно. Ние трѣбва да му дадемъ тая сигурностъ, като всестранно го запознаемъ съ положението.

Задачата е голѣма и трудна. Много работа, много усилия трѣбва да се вложатъ, но тая задача, своевременното запознаване на нашия народъ съ положението и истината, трѣбва да се изпълни - навреме, преди изборитѣ. Нѣма другъ пътъ - **победата никой нѣма да ни я подари - ние трѣбва да я извоюваме!**

Азъ съмъ категориченъ противникъ на всѣки опитъ политическитѣ различия или съревнования да се уреждатъ чрезъ преврати и убийства. По този начинъ нищо добро не може да се постигне.

Като водачъ на Легионитѣ взехъ отрицателно становище къмъ управлението на проф. Цанковъ. Това изразихъ публично на предизборно събрание, което той държа въ салона, намиращъ се въ градината срещу Народния театъръ.

Азъ бѣхъ тамъ и следъ като проф. Цанковъ свърши своята речъ, станахъ и публично му заявихъ: "Проф. Цанковъ, въ политиката поправителенъ изпитъ нѣма. Вие се провалихте като управникъ и не може да очаквате, че нашиятъ народъ отново ще ви даде доверие си." Тези мои думи бѣха грабнати отъ пресата. Тѣ се споменаха и следъ промѣната отъ 1989 г. Азъ и сега съмъ на сжщото становище.

Изказване на г-ръ Иванъ Дочевъ по поводъ 9-тоюнския превратъ презъ 1923 г., публикувано въ в. "Трудъ" и в. "24 часа"

Становище на Българския национален фронт за изясняване връзката, отношението и сътрудничеството с Българския демократически форум

БНФ вижда в лицето на БДФ нашата съвременна братска партия в България, която продължава борбата за осъществяване на националните ни идеи и програма, издигнати преди 70 години от Българските национални легиони.

БНФ подкрепя и ще продължи да подкрепя БДФ в неговата дейност, като ще работи и сътрудничи с неговото легитимно избрано ръководство.

БНФ държи за запазване на пълното единство в редовете на БДФ. Той не е подкрепял и няма да подкрепи групи, отделни лица или каквито и да било прояви, които биха нарушили това единство.

В процеса на сътрудничеството между БНФ и БДФ ние, ръководени от желанието да допринесем за вземане на по-ползотворни решения, ще изразяваме нашето мнение и ще даваме препоръки. Решенията сж безспорни прерогативи на ръководните органи на БДФ и ние ще се съобразяваме с тях, стига те да не противоречат на нашите общи идеи.

БНФ вижда като цел на БДФ тя да стане една силна, самостоятелна и независима партия, която да играе водеща роля в политическия живот на страната и да бъде в състояние да осъществява програмата на нашите национални схващания. Това може да се постигне чрез изграждането на здрави структури, участие в изборите, парламента, правителството и местните органи на администрация с свои представители.

За постигане на тази цел ние смятаме, че БДФ трябва да се кооперира, коалира и сътрудничи с други политически сили, без да прави компромис с основните си принципи и идеи.

Избраните или назначени членове от БДФ на едно или друго ниво трябва да дават пример за безкористна служба на народа и държавата, с което да издигат престижа на партията и печелят симпатиите на народа.

БНФ, като организация на българската национална емиграция, няма никакви самостоятелни аспирации за каквито и да е държавни длъжности и постове.

Нашата дейност, организация, издания и евентуално формиране на клубове "Приятел на БНФ", е да подпомага извитите на БДФ и на други формирования, имащи нашите идеи и преследващи нашите цели.

БНФ смята, че е нужно да направи това изложение, от една страна, за да изясни своята позиция и от друга - да се справят неоснователните критики и обвинения срещу БНФ, които биха могли да нарушат хармонията и сътрудничеството между БНФ и БДФ, на което ние особено много държим.

*Почетен председател на БНФ: д-ръ Ив. Дочевъ
За Президиума на БДФ: дипл. инж. Ал. Дърводелски
Представител на БНФ: Г. Спасовъ*

Братя и сестри легионери!

След 9.IX.1944 г. бяхме принудени от болшевиките и техните слепи орждия в България - безотечествени комунисти, да напуснем Родината си и да се разпръснем по света. Рискувайки живота си, щастлив бях да премина тогава турската ни граница, след което се озовах чак в далечна и чужда Австралия, която стана моя втора родина. Оттогава до днес не съм преставал да мисля и да работя за скъпата ни България. Съ болка следя гласа, който понася народът ни, и това, което става около нея. Светла надежда ни озарява, че България ще заеме своето достойно място както на Балканите, така и в Европа. Балканите се тресат от събития, които понякога ни радват, а друг път - разочароват. Европа се пресе! Светът се пресе! Македония - люлката на българщината и Възраждането ни, не е спокойна. В този момент очите ни сж обърнати към нашата борческа история, която и днес като пътешествие се е възправила в моите мисли и действия! От Паисий, пък и преди него, до днес, народът ни, озарен от една мисъл, чертаеше бъдещето на държавата си. Паисий го събуди от вълковния сън! Духовенството, заедно с народа, поведе борба за независима българска църква! Просветителите просветяваха! Цял народ поведе борба за политическа свобода! Въстания, войни, обединението на двесте Българи! Благоденстваща цар-Борисова България! - В тези съдбоносни събития историята ни витае над нас, вътре в нас и ни задължава да бъдем вярни последователи на храбрите ни и умни деди! Тежко е състоянието на народ и Отечество, в което се намират днес, причинено от вътрешни и външни продажни сили! Българинът е преживял много превратности на съдбата, много моменти на възход и падения! Историята ни подсказва, че българите и днес ще съумяят да си помогнат и да изведат Родината си по пътя на световния възход!

При такава историческо време се свиква Петият редовен конгрес на БДФ в София. Този конгрес ще има своето историческо значение и ще начертае историческия път на нашата партия. На този конгрес ще се затвърди единството на всички легионери - в обичаята ни към България и борбата ни против комунизма. Ще се разгледа отношението ни към всички събития и ползата и поуката, които трябва да извлечем от тях. В една партия не може да няма противоречия. Противоречията водят до избистряне на мътняката, но те не трябва да имат разколчески последици. Легионерите досега сж били

винаги единни и днес ще бждем единни! Историческият момент налага точно днес да бждем обединени под името на БДФ. Това не е поражение, не е предателство. Дано имаме щастието България да излезе на спасителния бръкъ и тогава ще се върнем към първото и основно име - СБНА.

Очитъ на майка България - Македония, Тракия, Добруджа, Западнитъ покрайнини, на всички легионери, разпръснати по свъта, сж обрънати към Петия редовен конгресъ! Необходимо е отъ този конгресъ да излеземъ единни, сплотени около нашата история и Търновската конституция и съ твърда вѣра въ успѣха на борбата ни.

Поздравявайки ви, пожелавамъ творческа дейностъ въ името на България!

Да плющятъ знамената победно - трицветното, конската опашка на седитъ ни и бѣлото легионерско знаме съ легионерския лъвъ!

За България!

Пано Сарайдаровъ, БНФ, Мелбърнъ - Австралия

Петти конгресъ на Българския демократически форумъ

На 1 юли се състоя Петиятъ конгресъ на Българския демократически форумъ. Отъ името на Българския национален фронтъ (Инк.) и отъ свое име почетниятъ председател на БНФ (Инк) г-ръ Иванъ Дочевъ поднесе приветствие, въ което призова делегатитъ на конгреса къмъ отговорностъ предъ партията БДФ и нейното бждеще. Той подчерта, че ако БДФ иска да има влияние въ властта, първо трѣбва да има влияние всредъ народа, като заздравѣва и разширява връзкитъ си съ него чрезъ своитъ структури. Това означава, каза г-ръ Дочевъ, че отъ настоящия конгресъ партията трѣбва да излезе единна и сплотена около новото ръководство, което ще бжде избрано.

Решенията на конгреса потвърдиха това единство, което е и гаранция за силата на партията.

За председател на партията бѣ избранъ г-нь Муравей Радевъ.

Конгресътъ взе решение рамо до рамо съ управляващите демократични сили партията да се бори за нова демократична България.

До г-нь Гергинъ Трънкарровъ
гл. редакторъ на в. "Преломъ"
София, България

Уважаеми г-нь Трънкарровъ,

Молимъ, приемоте нашитъ поздравления по поводъ издаването на четиристотния брой на в. "Преломъ".

Както досега, така и въ бждеще, в. "Преломъ" да бжде факелътъ, чрезъ който идеитъ на Българския демократически форумъ ще свѣтнатъ въ съзнанието на всеки български патриотъ.

Подъ Ваше ръководство и това на зам.-главния редакторъ г-нь Иванъ Раленковъ, убедени сме, "Преломъ" ще достигне висотата на най-четения партиенъ вестникъ въ България.

Българскиятъ национален фронтъ (Инк) - САЩ, е съпричастенъ на Вашитъ стремѣжи правди-во и безкомпромисно да отразявате общата ни целъ - "Ново българско възраждане", което безъ съмнение ще доведе до победа на дълголетната ни борба за **национално единна, силна и социално справедлива Българска държава**, въ която гумата комунизъмъ ще остане въ миналото.

За ЦУС на БНФ (Инк):

дипл. инж. Ал. Дърводѣлски

За представителството на БНФ (Инк) и сп. "Борба" въ България:

Г. Спасовъ

Чикаго-София

2 септември 1999 г.

БНФ отрича всѣкаква форма на насилническо управление отъ лѣво и отъ дѣсно, както и такова, основано на класови и съсловни принципи за престѣпно за човѣшкото общество, достойнството му, основнитъ свободи и права на човека и ще се бори съ всички сили да не се повтори въ бждеще следъ установяване на правова независима Българска държава. (чл. 3, т. "д" от програмните начала на БДФ (Инк).)

Въ паметъ на жертвитѣ на комунизма

По случай годишнината отъ 9 септември, въ паметъ на хилядитѣ наши братя и сестри, чиито животъ бѣ отнетъ отъ комунистѣ при безчовѣчни кървави изстѣпления както всѣка година, така и тази бѣха отслужени панихиди на много мѣста по инициатива на българската емиграция.

Вицепрезидентътъ на България г-нь Тодоръ Кавалджиевъ, който бѣ на посещение въ Канада, отпрати следнитѣ думи къмъ събранитѣ на божественитѣ служби, излъчени сжщо по българското радиопредаване "Алеко" въ Чикаго:

Уважаеми сънародници отъ Ниагара Фолсъ, Бъфало и Чикаго,

Особено съмъ трогнатъ отъ възможността да се обърна къмъ Васъ съ тѣзи нѣколко реда, за да упоменемъ заедно хилядитѣ жертви на тоталитарния режимъ, установенъ у насъ следъ 9 септември 1944 г.

Историята на България не познава по-жестокъ и по-бруталенъ сждъ отъ т.нар. "народенъ сждъ", унищожилъ цвѣта на българската нация. Много отъ насъ прекараха дълги години по затвори и лагери, а други въ тежко изгнаничество.

Тоталитарниятъ комунистически режимъ осакати нацията ни за десетилѣтия напредъ.

За щастие това е вече минало. Днесъ България е демократична страна съ демократично избранъ парламентъ, президентъ и правителство, които увѣрено водятъ сжщата къмъ едно правово и цивилизовано общество.

Пжтътъ е труденъ, но ние сме твърдо решени да го следваме.

Позволете ми, скжпи братя и сестри, да се преклоня заедно съ васъ предъ паметъта на героитѣ-мжченици за свободна, независима и демократична България. Ние никога не ще ги забравимъ. Богъ да ги прости!

4 септември 1944 г.

Тодоръ Кавалджиевъ, вицепрезидентъ на Република България

Йорданъ Ганчовски

Националнитѣ интереси нѣматъ раса и религия

Не е новостъ да се каже, че комунистѣ въ полтическото си заслѣпление и фанатизъмъ бѣха и сж готови да изопачатъ истината и реалността до такива пропорции, че този фактъ да се обърне дори срещу самитѣ тѣхъ. За тѣхъ реалността и националнитѣ интереси сж дотолкова реалностъ и национални интереси, доколкото служатъ на идеологията имъ. Нищо повече - останалото единъ "гигантски интелектъ" бѣ наречълъ "малка правда". Сега, навлѣкли несржчно одеждитѣ съ нови имена, които имъ стоятъ като на простѣкъ фракъ и папионка, ги виждаме на сжщитѣ позиции, на които бѣха бацитѣ имъ преди 60-70 години. Никаква промѣна, никакво развитие, всжщностъ да бждемъ точни - развитие има - сега голѣма частъ отъ тѣхъ сж богаташи, но въ главитѣ имъ е сжщата демониада. Релефно това личи, когато стане дума за отношението имъ къмъ любимата имъ Русия. Смысленъ отговоръ за това нѣма. Просто тѣзи хора не могатъ да измъкнатъ съзнанието си отъ края на 19 вѣкъ и да погледнатъ къмъ българскитѣ интереси съ очитѣ на българи. Мжча се да намѣря нѣкакъвъ адекватъ въ свѣтовната история и не мога. Сравнявамъ ги съ европейски лѣви - нищо сходно, сравнявамъ ги съ източноевропейски комунисти - разлика отъ небето до земята, сравнявамъ ги съ

балканскитѣ комунисти - пакъ огромна разлика. Тѣзи хора винаги сж разглеждали българскитѣ национални интереси въ унисонъ съ Русия. Да го кажеш на чужденецъ, нѣма да го разбере. Абсурдъ надъ абсурдитѣ. И голѣмата частъ отъ тѣхъ познаватъ Русия отъ кюрсофритѣ на официалнитѣ посещения или отъ комунистическата пропаганда. Съвсемъ по-реално се отнасятъ къмъ Русия комунистѣ, които сж живѣли тамъ по-дълго време и иматъ непосредствени впечатления отъ истинската "братска обичъ", да не говоримъ за обикновенитѣ хора, работили по обектитѣ въ Съветския съюзъ. Тѣ много добре знаятъ, а и вѣроятнo сж участвали въ масовитѣ сблъсъци между българи и руснаци въ Губкинъ, Желѣзногорскъ и Стари Осколъ, въ които имаше убити и тежко ранени и отъ дветѣ страни. Нѣкой да е прочелъ нѣщо въ комунистическата преса за това? Азъ не съмъ.

Напоследъкъ неслучайно се появяватъ статии отъ бивши идеологически служци (Работническо гѣло, телевизията и др.), въ които кжде направо, кжде съ примляскване се прокарва идеята "безъ Русия не можемъ". Тѣзи гласове никога не сж били много, но винаги сж били кресливи и винаги сж си служили съ едни и сжщи атрибути, преди - съ марксизма и интернационализма, сега - съ

панславизма. Появяват се винаги когато България е пред избор за съдбата си. Никога не са имали кой знае какво влияние без щикове на чужди армии, насилие и манипулации и винаги коренчетата им са водели до руски служби. Като се започне от убийството и вандалщината на погребението на Ст. Стамболов, отравянето на Зах. Стоянов, та до убийството на Георги Марков. Вместо да разнасят воня из печата, да вземат да поискат документите от руското външно министерство и тайните служби и да прочетат това-онова. Но въпросът тук е дали въобще ги интересува истината.

На тези гласове сме длъжни да припомним, въпреки че те го знаят много добре, че панславизмът и православие то винаги са били преден постъп на руските глобални интереси. На тези гласове сме длъжни да припомним, че генералите, които преминаха Дунав да освободят "братския славянски български народ", малко преди то-

ва удавиха в кръв братския славянски полски народ. На тези гласове сме длъжни да припомним, че славянска и православна Русия отказва да окаже влияние върху процеса срещу Васил Иванов-Кунчев - Левски, въпреки че можеше да го направи. И за този факт документите са запазени. Защо ли? Когато стане дума за собствените им интереси, България не представлява нищо за Русия.

На тези гласове сме длъжни да припомним и още нещо - националните интереси нямат раса и религия. И макар че Уинстън Чърчил не е най-големият приятел на България, ще го цитирам, тъй като той е знаел как да работи за страната си. На него принадлежат думите - "Великобритания няма вечни приятели, Великобритания има вечни интереси". Е, това не могат да разберат или не искат да разберат тези гласове, които нищо старо не са забравили и нищо ново не са научили.

Рухна мавзолеят - смразяващият символ на комунизма

В последните дни на август 1999 беше сравнен с земята най-внушителният символ на полувековното комунистическо господство в България - "бълокаменият мавзолей" на "вожд и учителя на българския народ" Георги Димитров. Неговата мумия благородно беше кремирана през 1990, но пицната гробница, същевременно официална показна трибуна на властващите върхушки, остана да стърчи на най-централния столичен площад като контрапункт на бившия царски дворец, преустроения некогашен конак, приет за символ на унищожената през 1944 българска държавност.

Още публикуването на архитектурните планове за оформяне на пл. "Княз Александър I" в церемониално място за държавни тържества, които предвиждаха премахването на мавзолея, предизвика спонтанен вой в явните и прикрити комунистически среди. Най-активни оплаквачи се намериха както в редовете на т.нар. интелектуалци - най-толерантните и благодетелствани хвалители на тоталитарния режим, така и в журналистическите гилдии, съставени в мнозинството си от бивши членове на БКП и техни разглезени от привилегии потомци. Почетно място в хора на бранителите на "националната история" имаха точно изопачителите на тази история, самонакичили се с академични титли и звания.

Оказа се, че първият взрив на 21 август е бил планиран твърде предпазливо и мавзолеят само се килна. Спонтанно изригнаха спонтанни болезнени чувства на носталгичите. Появиха се заглавия като: "Мавзолеят не се дава!" Като че ли ако при първи опит не се извади един ненужен гангренисал ктеник, жболекарът ще се откаже да го вади.

Мумиите на египетските фараони не са били предназначени за показ, а приготвени за загробния живот. Точно обратна е целта на войнстващите атеисти от XX век. Мумифицирането на останките на окървавените водачи е жалък опит да се наддълае над природните закони за пленността на човешката плът.

Комунизмът ще остане в историята на двайстия век с възхода и победите си при войни и обществени бедствия, с апогея си (Берлинската стена) и неизбежния безславен край. Като "най-висш стадий" в човешката история той се опита да унищожи всичко, което противоречи и не съответства на "непобедимото му учение". По заповед на Ленин бяха разстреляни царят и църлото му семейство, Сталин безцеремонно взриви храма на Христа Спасителя. Българските им последователи ехидно прилагат съветския опит. Поколенията няма да забравят експлозията в столичната катедрала "Св. Неделя" през 1925, с стотици убити и ранени. Два пъти оскверняваха гробовете на цар Борис III. Парцелът с скромната постройка, приютила останките на княза-герой Александър

Преди...

Въ недалечно бъдеще ще се премахнатъ отъ центъра на София и Пловдивъ недомислици като стърчушката с шмайзера край Орловъ мостъ и незаслужилъ съ нищо предъ България руски нещастникъ Альоша. Армията, къмъ която тѣ сж принадлежали, нахлу у нас, следъ като ни обяви война на 5 септември 1944. Любопитно е дали въ страните, където презъ 1939 и 1940 навлѣзоха хитлериститѣ (Чехия, Польша, Норвегия, Белгия, Холандия, Франция и пр.) има паметници на Вермахта.

Премахването на мавзолея точно сега доказва още нещо изключително важно - въ България не само не сжществува комунизъмъ, но демократичното ѝ управление е достатъчно силно да премахва неговитѣ символи и да не допуска реставрацията му.

... На 21 августъ 1999

“БОРБА”

Дичо Дичевъ

България днесъ - накъде?!

Въ майския брой отъ 1999 г. на списание “Борба” публикувахме статия отъ г-нь Дичо Дичевъ, емигрантъ, БНФ - Чикаго. Щастливо съвпадение на имената ни постави въ връзка съ г-нь Дичо Дичевъ, политологъ и журналистътъ отъ София, авторъ на настоящата статия.

Да, следъ 45-годишно съветско робство и 52-годишно прѣко комунистическо “управление”, България бѣше изхвърлена отъ обществото на нормалнитѣ държави и икономически срината. Но унищожението не може да се заличи съ изброяване на нанесенитѣ вреди, жертвитѣ и пропуснатитѣ ползи, а съ ясно поставени цели и конкретни действия въ настоящето и близкото бъдеще.

Цельта на България е да влѣзе въ групата на десетитѣ най-богати европейски страни. Мѣсто, което презъ новата си 120-годишна история тя е заемала на два пѣти въ периодитѣ 1910-1918 и 1938-1944 г. Въпрѣки че злополучно съвпадатъ съ дветѣ свѣтотовни войни, икономическитѣ върхове на България сж закономѣрно

следствие на целенасочената и демократична (маркаръ и редуцирана понѣкога отъ агресивни външни обстоятелства) политика, трасирана отъ Съединението (1885), Независимостта (1908) и преодоляване на частъ отъ негативитѣ на Ньойския договоръ (27.XI.1919).

Тази целъ има опредѣлими параметри, за разлика отъ “мишената” на днешнитѣ управници - безкритерииното “излизане отъ кризата”, което е само попжтень фрагментъ и отваря широки полета за демоагогия, неконтролируемостъ и оттамъ - безотговорностъ. Тя изисква конкретностъ: на стратегическитѣ задачи въ дългосроченъ, поне 20-годишенъ планъ, и оттамъ на ежегоднитѣ стѣпки; на нуждитѣ отъ външни капиталъ, обек-

титът на влагането имъ и сроковете на връщането имъ. Това ще ни предпази отъ реалността да станемъ "вѣчния простѣкъ" на помощи и заеми съ непрестанно растящи върху производимитѣ (а не управницитѣ) дългове. Ще избави ЕС и другитѣ ни дарители отъ мрачната перспектива България незнайно дълго да виси съ голѣми финансови задължения на врата имъ. Обратното, все повече ще освобождава капитали, които засега сж потънали и ще потъватъ въ скъсания ѝ гръбъ.

Но ясната целъ изисква ясна и гарантирана национална програма каквато никоя партия (или партийна коалиция) не е въ състояние нито да изработи поради едностранността на позиции и възможности, нито да проведе поради изборната си смѣняемостъ. Тази е и основната причина партиитѣ да ни баламосватъ съ твърде съмнителни и неприложими въ перспектива програми, конфронтирайки се съ обществото, което има стратегически нужди, противостоящи на тѣхнитѣ способности и стремежи.

Конфликтътъ въ обществото спрямо управлението на България има и заради броя на хората, подкрепящи парламента. Само 30-32% отъ избирателитѣ стоятъ загъ партиитѣ въ Народното събрание и иматъ застъпници на интереситѣ си въ властта. Останалитѣ - около 70% личности, партии, организации, социални групи - нѣматъ застъпници въ държавната структура. Президентътъ не може да изпълнява тази функция, защото на практика се избира на партиенъ принципъ отъ парламентарнитѣ партии, заложникъ е на Народното събрание и негово орждие. Такъвъ недемократиченъ статутъ на държавата е база за сжществуващата днесъ престъпностъ и беззаконие, за буксуването на България въ всички плоскости - отъ реформитѣ и частния бизнесъ до икономиката и общественото развитие.

Не трѣбва да забравяме, че партиитѣ въ Народното събрание иматъ общи интереси - да регламентиратъ взаимно официалнитѣ си доходи, заедно да прикриватъ източницитѣ на неофициалнитѣ си приходи, съвмѣстно да прокаратъ интереситѣ на българската финансова олигархия и да консумиратъ дивидентитѣ отъ това. Все нѣща, които ги правятъ твърде близки и единни. Именно тѣки общи интереси сж въ основата на съпротивата имъ срещу прозрачността относно действията имъ и срещу промѣната на партийния начинъ на управление на държавата, който имъ позволява широкъ достъпъ до нерегламентирани активи. Свидетели сме и на другъ precedentъ - отъ 1989 г. до днесъ имаме еднопартийно управление въ България, което започна отъ 9.IX.1944. Това говори, че старата следвоенно-септемврийска финансова групировка, която печели дивиденти отъ тоталитарната формула на

властта и стои както загъ парламента като цѣло, така и загъ партията-хегемонъ, възпроизвеждайки собствената си структура, продължава да управлява. **Смѣнила демодирания комунизъмъ съ по-консумируеми политически формули, тя пази кадриитѣ си (аустрацията не се осъществи и навсѣкжде, включително и въ СДС, е пълно съ "бивши комунистически функционери"); не допуска външни, въ т.ч. и български, капитали (българитѣ въ чужбина нѣматъ никакви преференции за влагане на срѣдства въ България, т.е. по статутъ тѣ сж равни на китайцитѣ, французитѣ и чукчитѣ).** А така наречениятъ "дву-полосенъ моделъ на управление" е митъ, на който въ страната ни не вѣрватъ дори тѣзи, които го разпространяватъ: БСП е въ финансовъ сривъ, съ 10-11% електорална подкрепа, която спада и се гъли, изнесенитѣ между 1985 и 1996 г. въ чужбина капитали сж собственостъ на финансовата олигархия, която се отрече отъ нея, нѣма го свѣтовниятъ комунистически центъръ, който дскоро я поддържаше, т.е. тя не е полюсь, а другитѣ малки опозиционни парламентарни партии правятъ единствено ялови опити за създаване на коалиции като алтернатива на СДС. При даденитѣ обстоятелства нѣма нищо чудно, че СДС съ 12-13% твърда електорална поддръжка, държи цѣлата власть, засилва тоталитарнитѣ тенденции на управление и доминира въ България.

Тази ситуация - разминаване на цели и възможности между общество и партийно управление на държавата, пренебрегващо интереситѣ на 70% отъ българитѣ, които сж безъ застъпникъ въ властта и безъ възможностъ прѣко да ѝ влияятъ и да участватъ въ нея - трудно ще се погъде на нѣкаква промѣна презъ близкитѣ години и десетилѣтия. Това е основната пречка за създаване на политическа демокрация въ България. Но въ една опитваща се да излѣзе отъ тоталитаризъмъ страна (не държава!) като нашата, именно политическата демокрация е база за развитието на икономическата демокрация. Отъ степента на първата зависи висотата на втората и оттамъ конкретното богатѣене на отделния човѣкъ и на цѣлата нация. Едва следъ години, ако се постигне устойчива икономическа демокрация, стабилизира се пазарното стопанство и се освободи българинътъ отъ икономическия хегемонизъмъ на държавата и зависимостта му отъ нея, можемъ да търсимъ влияние на икономическата демокрация върху политическата.

Къмъ сегашното състояние на България трѣбва да прибавимъ, че за разлика отъ другитѣ европейски страни у насъ липсва продължителна съвременна държавна традиция, чиито позитиви да преодолѣятъ недостатѣцитѣ на днешната управленска формула. **За 120 години страната ни има независима държавностъ само 36 години -**

от 1908 - Независимостта, до 1944 - съветската окупация. След 1989 г. сме във главоломно пътуване (което говори за липса на каквато и да е държавност), който ни прати (засега!) на 44 мѣсто отъ 46 европейски страни, но следващата ни Румъния има нефтът, а във ужъ последната - Албания, срѣдната заплата е надъ 300 долара! У насъ заплата е подъ 100.

При така сложилата се обстановка и безъ перспективи за съществена промѣна, негативитѣ, активиращи конфликти и дестабилизиращи България, могатъ да бждат преодолѣни само при едно условие: наличието на факторъ във държавната структура, който да е независимъ отъ партиитѣ и стоящитѣ задъ тѣхъ

финансови срѣди. Който да гарантира стратегическото развитие на страната на фона на партийната и правителствената смѣняемостъ, да представлява извънпарламентарното мнозинство във управлението и заедно съ парламента да обезпечава социалния баланс и политическата демокрация. България разполага само съ една личностъ, която може да изпълни тѣзи функции - Н.В. царъ Симеонъ II. Единствено неговото завръщане във държавния животъ може да разреши политико-икономическия възелъ, затягащъ се около врата на нацията ни, което е отъ значение и за демократична Европа, и за Балканско-Срѣдиземноморския регионъ до Суецъ, Грузия и Русия.

Земя свещена съ име България

Чутовна сила крий се във нея - енергия отъ вечния синтезъ. Разпадъ не знае и не помни. Падение не мисли и на крои. Орамза, злостъ тя не таи. Народи други никога не е владѣла. Земи-чуждици не покорѣва... Единствено съ себе си граничи - съ свойте братя и земи... Друга по свѣта такава нѣма!

България - земя свещена на моите грѣди... Азъ чувамъ те, когато стенешъ и мѣка стиска твоитѣ гърди; азъ виждамъ те, когато плачешъ, прихлупена надъ детското легло и болка жива ме изгаря - пресѣкнала гласа ми отъ съзли...

Българийо, Родино мила, не свеждай кичури коси. Азъ чувствамъ те, съ дѣха ранила на първитѣ ти смели синове!...

Ти днесъ си тягостна и болна, но не унивай срѣдъ свѣта. Животътъ ти не е погубенъ и ще възкрѣснешъ по рѣда!... Ще вдигнешъ пакъ очи лазурни къмъ светлия небесенъ сводъ и твойта слава всепобедна ще възкрѣси изстрадалий народъ!

Българийо, надеждо скѣпа, не се кори ти във тоя часъ! Изъ тебъ отново трѣгватъ легиони, готови пакъ за тебъ да мратъ!...

Димитъръ Бутански

Багряна Попвасилева,
Канада

Да се извинимъ на нашия царъ

Дългиятъ мѣчителенъ преходъ на родината ни къмъ демокрация навърши десетъ години. Десетъ години вече добриятъ български народъ очаква подобрене на своя битъ. А преходътъ сякашъ става все по-дълъгъ и все по-мѣчителенъ. Защо е така?

Защото забравихме и погизихме вѣковния мораленъ кодексъ, изработенъ отъ прагѣдитѣ ни - българи, славяни и траки - който ни задължаваше да се грижимъ за вдовици, старци и сираци, т.е. да помагаме на страдащи и бедни.

А какъ направихме съ царското семейство, което обичахме и уважавахме? И съ царя?

Допуснахме да убиятъ баща му, царъ Борисъ III, както и чичо му князъ Кирилъ, с което го направихме два пѣти сиракъ, лишени отъ бащино крило и обичъ. А майка му, вдовицата съ две деца, която презъ всичкитѣ години на пребиваването си във България е правила само добро, не само не подпомогнахме, но изплашени отъ съветскитѣ катюши се изпокрихме и я оставихме на

произвола на палачитѣ.

Това бѣ голѣмъ грѣхъ - и отъ християнска, и отъ тангриска гледна точка - който все още изплащаме и дълго ще изплащаме, ако не се разкаемъ и не поправимъ злото, което направихме тогава.

Но какъ стана съ обичаното ни царче, Симеончо?

Макаръ и далечъ отъ родината си, той израсна и бѣ възпитанъ отъ най-добри български и чужди специалисти във духъ на патриотизъмъ заедно съ обширни знания по икономика, социология, история, право и др. На свой рѣдъ отгледа и възпита чудесно семейство и ето го предъ насъ: високо благороденъ държавникъ, с порѣдъчна честност, обширенъ интелектъ и хоризонти и най-важното - съ обичъ и болка за България.

Българи, братя и сестри! Да се извинимъ на царъ Симеонъ II и да го поставимъ на мѣстото му: на трона на баща му! За да бждемъ отново горди, че сме българи.

Из книгата “Държавна сигурност и нейните досиета” от Георги Константинов

...За 45 години “народна власт” през тъмното ведомство на “Гурко” и “6-и септември” са минали три генерации щатни сътрудници с по 15 000 “куки” във всяка от тях. (Тях ги пенсионираха като миньорите - при 15 години “трудова” стаж.) Тоест, през цялото близо половинвековно “строителство на социализма” на територията на страната е действала непрекъснато една постоянна петнадесетхилядна армия от вербовчици.

Ако всеки неин “тих боец” е сключвал годишно по един мефистофелски договор, това ни дава за половин век $50 \times 15\,000 = 750\,000$ “фаустовци”, които след като са си продали веднъж душите, са били готови да продадат баща си и да разпорят майка си.

Ако броят на вербуваните е бил средно по двама души годишно, числото на доносниците от епохата на “социализма” нараства на **1 500 000** души. При трима сумата достига **2 250 000** и при четири вербувани доносника годишно броят им приближава невероятното число от **3 000 000!** Три милиона доносници за едно деветмилионно население, в което са включени всички - от пеленачетата до страдащите от старческо слабоумие склеротици! Прочее, последната цифра се “засича” и с оценката на главния прокурор на Република България - г-н Иван Татарчев, който заяви пред журналистите, че у нас всеки трети е доносител на ДС. Или **3 000 001** доносници. **Такъв е балансът на “безкръвната война” на диктатурата срещу народа.**

Остава да отговорим на въпроса: защо са били нужни тези гигантски, свръхчовешки военни операции, жертвите на всяка от които надхвърлят броя на загиналите в Хиросима и Нагазаки? За да бъде смазана съпротивата на българския народ? Едва ли. За жалост за един народ, който е живял 55 години в условия на диктатура (1934 г. до 1989 г.), с още по-голяма сила важи казаното от М. А. Бакунин за германците:

“Има много робски народи, но този е и лакейски...”

Предаваме следващата извадка от книгата без промъки, като запазваме правописа на оригинала.

...И така, защо са били нужни трите милиона агенти на ДС?

Моят отговор е: С поголовното вербуване на милиони хора “органиите” са решавали една **превантивна обществено-политическа задача**, поставена им от диктатурата. Т.нар. социализъм не може да създаде масова социална опора, без която никоя власт не може да просъществува дълго. Затова трябваше да бъде “построена” **масова шпионско-полицейска опора на режима, наброяваща милиони доносници...**

Както посочихме, ДС разполагаше с всички позволени и непозволени средства, с прекалено много десетилетия и с пълна безнаказаност. Тя “реша” задачата и **“Днес в Гренада е мор...”** - както казва в една своя поема Адам Мицкевич.

Тези, които устояха на десетилетния терор и репресии, не са много. Техният брой сигурно не надхвърля моя на подалите молби за разкриване на досиетата им. **Дори само на онези от тях, които ще ги предоставят за свободен достъп на всички желаещи и имащи куража да надзърнат в бездната.** А останалите? Те не искали да събуждат призраците от миналото. **Минало ли?** Вие можете ли да си представите три милиона доносници? Хайде, да не са три милиона. Нека и те се делят на генерации и нека само една от трите се движи между нас. Един милион обръзнали, безкрупунли и нагли или каещи се, уплашени и смазани, но шантажирани, манипулирани и организирани доносници, ръководени от “професионалисти”, които са запълнили всички пори на нацията!

Какво може да се направи с такава нация, която едва диша в моралните Авгиеви обори, в които са я затворили и която няма воля да ги взриви? Има ли тя бъдеще? Има ли историческо и нравствено право на съществуване? Това са въпроси, които увисват без отговор...

Затова, когато ме питат защо ходя с черна риза - често отговарям:

- В знак на траур... За покойния български народ.

Отворено писмо

До всички възпитаници на Легионъ Иванъ-Асень II - гр. Варна

Поводът на необичайното ми обръщение към вас е уникален. Формално е адресирано към всички безкористни антикомунистически дейци, които в десетилетието преди червената узурпация на страната ни отстояваха смъло легионерската идея за национално можща и социално справедлива България. Фактически то е предназначено за онази част от тях, които не устояха на жестокия натиск на комунистическия терор и по един или друг начин дерайлираха от редиците на достойните и се поставиха в услуга на нашите палачи.

Преди около 3 месеци се запознах съ събраните и все още запазени донесения в Държавна сигурност за дейността и изказванията ми преди присъдата, по време на следствието, в затвора и особено след излизането ми от там. **Потресен съм от дълбочината на човешкото падение! 24 мои съмишленици (не малка част от тях вече покойници) сж прекрачили прага на всякакво достойнство, морал, вѣрност и идейна чистота и сж предпочели да запазят дребни свои интереси съ цената на най-вѣроломно предателство. Всеки от нас познава добре варварската жестокост и нечовешките прийоми, които органите на ДС прилагаха за нашето унищожение, но ме боли и дълбоко скърбя за голѣмия брой на неиздържалите! Скрита загъ разгадените им псевдоними:**

Андрейчо	Аполонъ	Вентура	Владиславъ	Тунела
Ивановъ	Бойчевъ	Венко	Васко	Вичо
Бизона	Горанъ	Вазнеръ	Юмрукъ	Францъ
Роза	Мировъ	Момчилъ	Хавлиевъ	Христофоровъ

сж отнасяли "сведенията" си в явочните квартири: Лилия, Овечъ, Чочи, Ковачъ и др. и вѣроятно сж разчитали на пожизнена анонимност. Историята опроверга наивността имъ.

Не желая да сждя никого. Богъ единствено има правото на Сждникъ в подобна ситуация! Но азъ имамъ правото на **отношение!** Затова апелирамъ към всички, които сж участвали в епистоларния ми портрет предъ ДС, да мобилизиратъ остатъците си от съвест и морал и да ми съобщятъ обстоятелствата, при които сж изпълнявали дейността си. Готовъ съмъ да приема това като някаква форма на покаяние и да преосмисля отношението си. За спотайващите се ще оповестя публично отношението си към тях.

Силно желая и се надѣвамъ разочарованието ми да намалѣе!

Иван Приматаровъ, София

Проф. Константин Костов

Последно сбогом

Откъс от романа "По стъпките към небитието"

Предаваме откъса съ запазенъ правописъ на оригинала.

Народният съд най-сетне произнесе присъдата над регентите, министри, депутати. Осъдените на смърт с вързани отзад ръце ги отведоха в най-долната част на съдебната палата. Цареше безмълвие, което е характерно за хората, преживяващи последните дни от земния живот. Въжетата, стегнати така здраво около китките, предизвикваха остра болка и подсилваха още повече душевната. Мислите на осъдените рееха в някакво безтегловно пространство на спомените, което започваше още от детството и стигаше до последните дни и даже минута. Всичко преминаваше така бързо, че не се забелязваха отделните моменти, сливайки се в една размита картина, колебаеща се в миналото и в страшното бъдеще на очакващата ги смърт.

Кирил стоеше в дъното на мазето и наблюдаваше хората, с които имаше една и съща участ. Недалеч от него забеляза малката фигура на Павел Груев - с-

ветник на Цар Борис III и негов верен приятел. Той се бе свлякъл на земята, очите му, изпълнени с горест, засенчени от страшното, което му предстоеше, замъглени от сълзите, които обилно се стичаха надолу по бузите. Той, който само преди няколко дни уверяваше княза, че нищо лошо не може да се случи. Сега с мъртвешкото лице оплакваше съдбата си. Навярно мислеше за близките си как ще понесат екзекуцията му. Душата му всеки момент бе готова да се оттегли към небитието.

- Сбогом, сбогом, братя - промълви с дълбока въздишка, изтръгната от глъбината на изтерзана душа нечий глас, който нито тъмнината на помещението, нито полусветеният коридор позволиха да бъде разпознат.

Сбогом, сбогом, две смърти няма, без една не може - казваше Дрангов. - Умираме за България. Това е най-голямата чест, а не позор. Никой да не хленчи! - викаше Тодор Кожухаров, един от осъдените на смърт.

Като черни гарвани, подредени в редица, чакаха реда си камионетките. Една след друга те откарваха жертвите към гробището. Помещението постепенно онемя, не се чуваше и гласът на главния екзекутор. Княз Кирил, Филов и Михов, приклекли с вързани ръце, чакаха реда си.

- Хайде, господа регенти, дойде и вашият ред - извика заповеднически нечий глас. Те станаха, без да се съпротивляват, и тръгнаха след водача. Навън ги чакаше катафалката, така наричаха черната камионетка, с която караха осъдени на смърт до мястото на екзекуцията. Натикаха ги в дъното на камионетката и до тях застанаха трима души, облечени в полувойнишки облекла с кепета и шинели без пагони. Това бяха хората, определени да убият регентите. Палачът определен да разстреля Кирил, седна до него, в ръката държеше "шмайзер", а на колана му стоеше калъф с натъпкан в него съветски пистолет система ТТ.

- Княже, имаш голям късмет. Аз ще ти света маслото. Голям майстор съм в убиване на фашисти, имам опит. Докато разбереш, ще те изпратя на дядо Господ - обърна се към Кирил широкоплещестият войник. - Имам пистолет, съветски, братушките ми го подариха, няма грешка, важното е, че няма да се мъчиш. Хубава шуба имаш, ще ти я взема за спомен, царски човек убивам, не е кой да е. Ще я облека и ще се разхождам с нея. "Вижте, другари, царски дрехи нося, но ги заслужих, аз убих княз Кирил" - продължаваше да нарежда страшни слова човекът, определен да го убие.

Камионетката се подхлъзна и залитна по заледения път, след което бързо сви по улицата за гробищата. Регентите не знаеха къде ги карат и се обърнаха към охраняващите ги войници.

- Къде ни карате, попита с дрезгав глас Михов?
- Ами, къде може, на гробищата, там ще Ви убием. Не се тревожете, скоро ще стигнем, има много дупки и друга камионетка, но скоро ще стигнем - утеши го войникът, който стоеше до него.

- Най-сетне камионетката направи последния завои и спря. Отвиха платницата и пред очите на осъдените се показа страшна гледка: краят на софийските гробища, ямите, изровени от самолетните бомби, бяха почти напълнени вече с безжизнените тела, потънали в мрака на ямата. Отгоре дребни снежинки се мъчеха да ги покрият, които, щом се докосваха до телата, ставаха кърваво червени и загубваха своята прелест и красота, дарена от студената февруарска нощ.

- Отвържете ни ръцете, за да се сбoguваме - извика почти заповеднически княз Кирил.

- Сбoguвайте се вързани - извика главният екзекутор, който, щом забеляза спрялата камионетка с регентите, бързо се приближи до нея и помагаше на охраняващите войници да отворят задната врата.

- Никола Михов - чу се глас от най-близката яма - някакъв войник го смъкна от камионетката и той падна, но след това без никой да му помогне, тръгна изправен към мястото на екзекуцията.

- Сбогом, княже, идва моят ред - каза Филов, протръснат, единствената утеха е, че умирам за България, могат да ни избиват като кучета, но след време признателните поколения ще ни обявят за светци.

Кирил остана последен, до него стоеше определения палач - широкоплещестият войник с омазаните от оръжейна смазка ръце. Той мълчеше, словоохотли-

востта му изчезна и потъна в собствените мисли, в своя душевен мир; вълнуваха го различни мисли, макар че предстоящата екзекуция не му бе първата.

Палачът на Кирил продължаваше да мълчи, седнал до него, чакащ нареждането на полковник Георгиев да го изведе за разстрел. Гробищата отново потънаха в болезнена тишина, чуваха се заповеди, разпореждания, навярно палачите се готвеха да заровят труповете, но изчакаха последните жертви, за да почнат...

- Кирил Преславски, твой ред е - извика полковник Георгиев, главният екзекутор. Кирил не се поколеба, нито се съпротиви, скочи от колата. За разлика от Филов, той не се опря на земята. Изведнъж пухкав бял сняг застели над заледената земя и засипа дирята, по която бяха минали Филов и неговият палач. Той вървеше и по-скоро стъпваше триумфално, като че ли не отиваше на смърт, а на бал в най-изисканите европейски салони. От надвисналото над него студено и мрачно небе с мъка пробиваше луната и сипеше оскъдна светлина, която, пречупвайки се през снежинките, хвърляше малки проблъсъци надежда у душата на княза в последния му житейски път, надежда не толкова за оцеляване, а за омилоствяване пред Бога. Кирил се повдигна нагоре и през лунната светлина видя хоругви, носени от деца, облечени в черковни одежди, чу словата "Алилуй, алилуй, Господи, помилуй", които някакъв свещеник произнасяше смирено коленичил пред иконата "Света Богородица" и молеше Бога да приеме душите на тези, които преди малко се бяха отправили към Царството небесно.

Снегът продължаваше да вали и затрупва масовия гроб, в който лежах труповете на разстреляните преди малко осъдени на смърт. Крачката на княза към лобното му място бе забавена. Палачът, опрял пистолета, го тикаше към края на ямата, сигурен, че няма сила, която да отмени изпълнението на присъдата и да му отнеме онова, което му бе обещано след изпълнение на присъдата.

Прозвучаха звуците на серенадата на Тузели, която Кирил много обичаше да слуша. Спомените оживяха, възникваха представи от концерта, на който прочути майстори цигулари изпълняваха тази нежна серенада, а той слушаше, леко опрял рамо до любима жена. Сълзи навлажняваха очите му и една малка сълза бавно се плъзна по лицето, смесвайки се с непрекъснатото падащите снежинки. Натрупаният сняг ги погълна и те изчезнаха завинаги, като усещане и възприятие. Мелодията на прочутата серенада леко погали страните на разнежената и изтерзана душа на княза. Този съдбовен момент, когато краят настъпваше, го пренасяше към философска размисъл да приеме предстоящата смърт като нещо съвсем нормално, даже кръстовете на покойниците, които едва се забелязваха от мрака и снеговалежа, не можеха да смутят душата му.

Снегът спря. Надвисналите над смразената земя облаци изведнъж изчезнаха, те вече бяха свършили своята работа, тъй като освен княза и още една личност, която проявяваше своите професорски способности не да спасява живота на хора, а да разпознава смъртта, други живи от осъдените на разстрел нямаше. Луната се почувства изтръгната от мрака на нощта, разливаше свободно жълто-златиста светлина над труповете още неизстинали, защото смъртта все още се бореше с живота им, а душите не изпускаха телата. Тя

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

укоряваше тези, които безжалостно извършваха разстрела в името на хуманността, върху хора, които също така са служили на идеала, но на една партия, а не на цял народ, на България.

Внезапната промяна в природата на мрака със светлина, снеговалежът замря, за да се смени с още по-голям февруарски мраз, терзаещ душата на княза, но същевременно сменяше мелодраматичността му със смелост, която граничеше с дързост. Крачката му към смъртта стана тържествена като на парад. Той виждаше пред себе си юнкерите, които преди по-малко от година произведе в първи офицерски чин. Бойното знаме се свеждаше пред него както пред върховен вожд. Чу се буреносно "Ура", смесващо възторга с любовта.

Палачът го спря близо до ямата, където бяха убити преди него Филев и Михов. Гледката не промени смелостта. Ямата от въздушната бомба бе изпълнена с труповете един до друг, изцакваша незнаен свещеник да прочете последна молитва.

Кръвта, смесена с невинните току-що паднали снежинки, покриваше лицата на мъртвите, като им придаваше озарение, прикриващо престъпността на палачите и техните вдъхновители, а на гледката - тържественост, граничеща с безсмъртие.

Княз Кирил гледаше пред себе си хората, които само преди часове и минути бяха живи и с тях разговаряше и преосмисляше своята участ в реалността на следващата минута. Бойни маршове звучаха около него и поддържаха снагата изправена и горда - че напуска завинаги земята с изпълнен към България дълг.

- Стреляйте, господине, чакам да ме убие. Искам бързо да отида там, където са моите другари - извика Кирил с тон на заповедничество и молба по-скоро да бъде разстрелян, за да не вижда повече кошмарната картина на ямата.

- Почакай, княже, за да стрелям трябва заповед на шефа. Чакай, Господ ще прибере и тебе както тези, които лежат долу - извика палачът, определен за разстрела, същият, който го придружаваше в камионетката и до ямата. Той развърза ръцете му спокойно, за да

може по-лесно да свали шубата му, откачи от ръката златен часовник и наново опря пистолета в тила му.

Изстрел, произведен от палач върху тила на Кирил, прозвуча като гърмеж от бомба. В първия миг той не почувства болка, пред очите му се появи изведнъж кръг от кърваво червен цвят, който постепенно нарастваше и се превръщаше в мрак, сливащ се с околната тъма. Вече не различаваше тези, които бяха около него и наблюдаваша екзекуцията, не забелязваше и труповете на Михов и Филев, почувства след гърмежа такава болка, каквато никога не бе изпитвал, чувстваше главата си разделена на две, болката слизаше надолу към гърлото, засядаше дълбоко в сърцето му, което все още издаваше някакви забавени ритми, ставащи по-редки, докато най-сетне изчезваха съвсем. Тъмната пред очите му съвсем се засили, силуетът на хората и кръстовете на надгробните паметници изчезнаха заедно със светлината, която надвисваше над тях, борейки се безпощадно с мрака. Кръстовете на гробищата пропадаха в бездната, по-черни и зловещи. Палачът продължаваше да държи пистолета опрян в тила му, готов да повтори изстрела. Краката не издържаха тялото и той усети как бавно потъва в ямата, присъхва му се сънища, чуваше ту звуците на серенадата на Тузели, ту сънят изчезваше заедно с душата. Но вече безжизнените устни леко се разтваряха за усмивка, щастливо и спокойно.

Нощта прегърна и последния осъден на смърт. Палачите избърсаха пистолетите от нагар, извадиха пачките с последните патрони и ги прибраха в кубурите. Групата милиционери, които охраняваха мястото на разстрела, по заповед на главния екзекутор се приближиха до ямите и започнаха да засипват с пръст мъртвите тела. Кръвта, която продължаваше да изтича от разстреляните, проникваше между заледените буци пръст и ги превръщаше в червено-черна маса.

И тогава от телата на убитите се отделиха изстрадалите им души, обвити с много бяла пелена. Гръмотевичен меч разсече тъмната, за да прокара пътя им към Небитие. Божието сияние озари безмълвните гробища в знак, че те са вече в Царството небесно.

И з м и н а х
пет години от
смъртта на 2-жа
Дора Гжбенска. Ис-
торията на след 9-
тосептемврийската
антикомунистическа
емиграция все още
не е написана. Но когато това стане, нейното
име ще бъде неминуемо едно от първите в
списъка на боците за тази България, която загубихме на 9 септември.

Съветската окупация на родината ни заварва 2-жа Гжбенска в Рим, Италия, където

Една изключителна българка

нейният съпруг е търговски съветник в българската легация. След няколко години в Европа, те емигрират в САЩ, като едни от първите български емигранти след Втората световна война. Ето какво пише тя за това време: "На никого от нас не беше леко. Като разпилени пилци от родното огнище, преследвани от зловещата сянка на варварите от север, то остави дълбоки следи в нашето съзнание..." Но духът не беше сломен! И на 1 ноември 1959 г., Деня на народните будители, заедно с група съмишленици в Ню Йорк, тя постави основите на Съюза на българските писатели и културни дейци в изгнание. Орган на съюза става списанието "Лжч", чийто неуморим редактор в

следващитѣ 30 години е 2-жа Гжбенска. Давайќи равностѣтка за извѣрвения пѣтљ при 25-годишнината на сѣюза, тя пише:

“...Морално и духовно силни, вѣтрешно възламенени отѣ сѣзнанието за изпѣленѣт ѣтљг и безгранична любовѣ къмѣт Майката земя и сѣт Божия помощѣ достигнахме до този малѣкѣт вѣрѣхѣт, вѣрѣху който положиохме основи, за да изградимѣт единѣт паметникѣт, който малко или повече да остане като споменѣт за духовенѣт и патриотиченѣт градежѣт отѣт една безпремѣнциозна, безкористна, нетѣрсеца възмездие и богатства група отѣт скромни бѣлгарски емигранти.”

Списанието “Ажчѣ” бѣт рожба на 2-жа Гжбенска. При най-тежки технически и финансови условия подѣт нейно редакторство то отвори страницитѣт си за бѣлгарски поети и писатели вѣт емиграция, за дейци вѣт полето на литературата и културата, да “поддѣржаме общата ни кауза и целѣт, не само вѣт насѣт, но вѣт всички желаещи да видятѣт отново свободна, независима и благоденстваща Бѣлгария.”

Трудно ѣт да се опишатѣт вѣтѣрата, енергията, ентузиазмѣтѣт, сѣт който 2-жа Гжбенска работѣше. Но ето какво писаха другитѣт за нея вѣт 1984 г., по случај 25-годишния юбилей на сѣюза:

“...Другѣт при обстоятелствата и възможноститѣт ѣт, при които се намирахте и намирате, отдавна би се обезкуражилѣт или на Вашата сега почетна възрастѣт особено би се оттеглилѣт да си почива. Сѣт тази нестихваща активностѣт и саможертва Вие сте примѣтѣт за по-младата генерация, защото олицетворявате добродетелитѣт на бѣлгарина!

По случај тази паметна за Васѣт годишнина - двадесѣт и пѣта отѣт издаването на списание “Ажчѣ” и основаването на Дружеството на бѣлгарските писатели и културни дейци вѣт изгнание, азѣт Ви награждавамѣт сѣт орденѣт “Св. Александѣрѣт”...

Магридѣт, 1.3.1984 г.

Симеонѣт II

“...Списание “Ажчѣ” изигра една голѣма роля за поддѣржане бодѣрѣт духѣтѣт на нашата родолюбива емиграция и сѣт право си извоюва всеобщо признание.”

Д-р Иванѣт Дочевѣт,
почетен председател на БНФ

“...Днес, когато нашата мила Родина ѣт поробена, когато за бѣлгарска култура нѣма мѣсто вѣт страната, кѣдето ѣт създадена, Вашата дейностѣт се явява като исторически приносѣт за спи-

ране на пѣтленото дѣло на поробителитѣт, жагни да заличатѣт всичко бѣлгарско вѣт стария край.”

Д-рѣт Георги Паприков,
председател на БНФ

“Приемѣте пожеланието ми Вашиятѣт “Ажчѣ” да продѣлжи да свѣтѣт и занаетѣт вѣт мрака на изгнанието ни, докато слѣтницѣт на свободата изрѣе единѣт денѣт отново за нашата изстрадана Бѣлгария. Аминѣт!”

Д-рѣт Димитѣрѣт Вѣлчевѣт,
ред. на в. “Национална Бѣлгария”

“Вѣт емиграция, за разлика от мнозина наши сѣнародници, Вие не предприехте пѣтлувания и лѣтлувания вѣт Бѣлгария, не потѣрсихте тайнитѣт вѣт входове на бѣлгарскитѣт комунистически консултѣтѣт и посолства и не предложихте услугитѣт си и сѣтрудожичество сѣт тиранитѣт на бѣлгарския народѣт. Вие не се затичахте да се присѣедините къмѣт ония, които посрѣтчатѣт и пиришествуватѣт изпратенитѣт вѣт Свободния западенѣт свѣтѣт политически, културни и духовни органи на бѣлгарскитѣт комунистически властници и тѣтхнитѣт тайни агенти, за да получите нѣткакви лични благодетелствувания. Не, Вие се наредихте вѣт челнитѣт редове на родолюбивата патриотична бѣлгарска емиграция, непримирила сѣт порядкитѣт на режима вѣт Бѣлгария и неговата марксистическа система... Вашата патриотична и възрожденска дейностѣт вѣт традициитѣт на бѣлгарското царство до 9.9.1944 г. и Вашето литературна и журналистическа дейностѣт ще останатѣт паметни вѣт бѣлгарската история...”

Д-рѣт Д. Ахпановѣт,
ред. на спис. “Заветѣт” -
Мелбѣрнѣт, Австралия

Госпожа Дора Гжбенска почина вѣт Лосѣт Анжелесѣт на 16 мај 1994 г. Две години преди това тя посети Бѣлгария след 48-годишно изгнание. Но това не бѣше сѣщата Бѣлгария, която тя остави - бѣт сложенѣт “единѣт тѣженѣт отпечатѣкѣт вѣрѣху живота, характера и сѣзнанието както на старото, така и на младото поколѣние”.

Сѣт 2-жа Гжбенска си отиде и единѣт отѣт последнитѣт представители на една епоха вѣт нашата история - епоха на идеализмѣт, безкористна служба и безмѣрна любовѣт къмѣт Родината. Отиде си единѣт отѣт най-добритѣт приятели и сѣветници на Бѣлгарския националенѣт фронтѣт. Ние сме горди, че тя бѣше рамо до рамо сѣт насѣт вѣт тежкитѣт години на емигрантската борба.

Бѣлгарски националенѣт фронтѣт

Милчо Спасовъ

Отъ десетилѣтия името на Кимъ Филби е познато на свѣтовната общественост. Наричатъ го шпионина на XX вѣкъ. Следъ публикуванетоъ въ 11 страни на написаната в Москва презъ 1968 г. негова книга "Моята тайна война", презъ 1972 тя излиза и на български, далече преди руското ѝ издание. Наскоро бѣше преиздадена у насъ въ единъ томъ съ мемоарната книга на руската му съпруга Руфина Пухова, неговата 4-та жена. Между многото теми, които подсказва поднесеното четиво, ще се спремъ на две.

Какво привлича млади англичани от аристократиченъ произходъ въ началото на 30-тѣ години къмъ комунистическитѣ идеи?

Кимъ Филби принадлежи къмъ т.нар. Кеймбриджска петорка заедно съ Гай Бърджисъ, Доналдъ Маклийнъ, Антъни Блѣнтъ и Джонъ Кеърнкросъ. Тогава е разгарътъ на Голѣмата депресия. На младитѣ англичани липсват както идеали, така и въоружение за смели дѣла. Немалко отъ тѣхъ "поглъщатъ" марксизма и наивно се увличатъ по фантазмагоричните му предписания, без да сж видѣли лично сжществуващата следъ 1917 г. първа пролетарска държава. Тѣ сж глухи и за разказитѣ на стотицитѣ хилѣди високоинтелигентни руски емигранти.

Родениятъ презъ 1912 Кимъ Филби е завършил Уестминстърското училище, Тринити колидж и Кеймбриджския университетъ. Служи си свободно съ нѣколко езика. Работи заедно съ австрийски комунисти. При журналистическа командировка въ Берлинъ се среща съ Рибентроп. Следъ завербуванетоъ му за съветски агентъ (1933) скъсва съ комунистическите си приятели. Успѣва да попадне въ британскитѣ тайни служби (1940). Получава достъпъ до досиетата на чуждестраннитѣ английски агенти. Още презъ 1945 той предупреждава съветското разузнаване за намѣрението на съветския вицеконсулъ въ Истанбулъ Константинъ Волковъ да потърси политическо убежище на Западъ. Следъ ловка измама нещастниятъ Волков е върнатъ въ СССР и наскоро следъ това умира въ съветски лагеръ.

Презъ цѣлия си животъ до 1963 Филби живѣе на задоволително високо ниво. Отъ втория си бракъ има 5 деца. Когато презъ 1963 подразбира, че се стяга примката около врата му, ловко е прехвърленъ отъ Ливанъ въ СССР.

Облекчение или своеобразно наказание (непредвидено въ никой наказателенъ законъ) сж последнитѣ 25 години, прекарани отъ Кимъ Филби въ СССР.

Презъ 30-тѣ години безупречна служба въ полза на Съветска Русия той не я е посещавал! Въ Москва коренно ще трѣбва да промѣни начина си на животъ. Филби живѣе подъ псевдонимъ. Адресътъ и телефонътъ му сж секретни. Жилището му е на последния етажъ въ блокъ съ грозенъ входъ и асансьоръ съ неприятни миризми. Може да общува само съ тѣсень кръгъ коле-

И за най-заслужилитѣ западни комунисти животътъ въ СССР бѣше затворнически

ги. Кореспонденцията се цензурира и домътъ се подслушва. При разговоръ, преминалъ опасната граница, домакинътъ Филби сочи полилея, т.е. "Внимавайте, има микрофони"! Животътъ на бившия високопоставенъ британски журналистъ и висшъ служителъ, пребивавалъ съ години въ блестящи свѣтовни центрове, сега е бездействие, непълноценност. Той съзнава, че сж ненуждни съчиняванитѣ отъ него меморандуми и че не се вслушватъ въ съветитѣ му. Сблъсква се съ невероятна бъркотия навсѣкжде. Едва следъ 14 московски години попада за кратко време въ центъра на КГБ. Не сж вѣрни слухове, че му е било присвоено звание генерал-лейтенантъ. Въ СССР не подозиратъ за пребиваването му тамъ до 1967, когато в. "Известия" публикува материала: "Здравейте, другарю Филби!". Отказватъ му да благодари чрезъ вестника на получени писма отъ читателитѣ. Едва въ последнитѣ години дава интервю на британски журналистъ и се появява по латвийската телевизия. До края на днитѣ си не успѣва да научи прилично руски. При нормална съветска заплата 140 рубли (колкото получава съпругата му), възнаграждението на Филби е първоначално 500, а по-късно - 800 рубли, плюсъ екстритѣ, осигурени отъ КГБ - ползване на автомобили, курорти (вкл. и въ България) и пр.

Какъ се е отразилъ животътъ въ Москва на Филби говори фактътъ, че презъ 60-тѣ години си прерязва венитѣ и става алкохоликъ. При брака си съ него Руфина Пухова "излиза въ нелегалностъ". Прекратява контактитѣ си и крие новия си адресъ. Почти никой не ги кани у дома си. Семейството на съпругата му - майка, братъ, снаха и племенникъ живѣятъ въ жилище отъ 28 кв. м. Кухнята въ жилището на Филби, модерна споредъ Руфина, е примитивна споредъ гоститѣ имъ англичани. За изумление на руската му съпруга, идватъ на посещение деца и внуци на Филби, което въ Англия никому не прави впечатление. Филби е зашеметенъ отъ блъсканицитѣ въ гастрономитѣ. Споредъ него въ СССР постригватъ с брадва, а не съ ножица. Редица чакаши таксита не приематъ други клиенти освенъ проститутки. Всички си правятъ хранителни запаси, главно консерви. Въ реанимацията на първокласна болница Филби ползва столъ съ дупка и кофа подъ него вмѣсто тоалетна чиния.

Кимъ Филби става шпионинъ по идеологически причини. До края на днитѣ си ще твърди, че принципѣ на революцията ще оцелѣятъ, въпрѣки всички отклонения - дори и най-чудовищните, допустнати отъ отдѣлни личности. Колко е "дълбока" политическата прозорливостъ на Филби сждимъ по характеристиката, дадена отъ него за Роналдъ Рейгънъ - невежъ клоунъ, намѣрилъ поддръжка и станалъ президентъ на САЩ.

Само три и половина години следъ смъртъта на "шпионина на века", страната, въ чиято полза той шпионираше, се разпадна не безъ помощта и на "невежия клоунъ"!

Йоцо Йоцовъ

Гротескни мисли и мизантропия навява статията "За 10 години убиха българщината" на нѣкой си проф. Георги Барбутовъ, публикувана въ в. "Дума", бр. 117/1999 г.

Цельта на писанието е повече отъ ясна - да убеди неориентирания читателъ, че единственият виновникъ за днешната всестранна разруха на гържавата е победата на демокрацията, заменила вулгарното комунистическо управление. Научната титла предъ името на автора е сигуренъ "сигналъ" за първосигналния читателъ - за да повѣрва въ високата "научностъ" на писанието, въпрѣки че българинътъ не вѣрва въ научнитѣ титли, след като и бившитѣ "славни партизани" Цв. Божковъ, Желѣзко Колевъ и др. сж се окичили съ гордото "професоръ", преди да сж се научили да четатъ...

Действително "тревожни симптоми на интелектуална недостатѣчностъ" се проявяватъ въ нашето общество, но авторътъ е пропусналъ да посочи, че тя се демонстрира отъ интелектуалния "елитъ" на 100-годишната партия и тѣсно свързанитѣ съ нея представители на социалистическия реализъмъ.

По начина, по който проф. Барбутовъ риторично задава въпроситѣ и самъ дава харесващи се нему отговори, ясно личи "здравата" идеологическа закалка на марксистко-ленинската школа.

За да нѣма съмнение, че професорътъ обслужва позицитѣ на комунистическата БСП, нека да проследимъ "логиката" му при анализа на "убитата българщина"!

Споредъ автора презъ последнитѣ 10 години България се е превърнала въ "безправенъ протекторатъ на "преуспѣващия" центъръ на съвременния капитализъмъ..."

Ако проф. Барбутовъ е билъ съвременникъ на историята презъ последнитѣ 50 години, би трѣбвало да знае, че България се превърна следъ 1944 не въ "безправенъ протекторатъ", а въ абсолютна монокултурна колония на Империята на злото и азиатския комунизъмъ. Че въ нея безконтролно се разпореждаха "културтрегеритѣ" на Ждановъ и убийцитѣ на Сталинъ, които поголовно унищожаваша вѣковнитѣ традиции на българщината.

Професорътъ "плаче", че рухването на тоталитаризма е довело до "загиващи образование, наука, изкуство и култура", стигнало се до "сриване на моралъ и нравственостъ... идиотизъмъ въ ужасѣващи размери... нисъкъ статусъ на музиканти, учители, артисти, учени и пр..."! Какво безочие!

Кога и кои "убиха българщината"?

Трудно е да се повѣрва, че професорътъ (макаръ да е роденъ следъ "двойното освобождение") не знае за бруталното убийство на българщината, започнало още на следващия денъ следъ "победата" - 10.IX.1944 г. Въ есеннитѣ ноци на тази кобна година бѣше изстребенъ цѣлътътъ на българската интеллигенция.

Повече отъ 30 хиляди интелектуалци - учители, свещеници, лекари, адвокати, политици, депутати, чиновници, учени, търговци и селяни бѣха избити безъ сждъ и присѣда отъ новитѣ, озвѣрели комунистически властници.

Най-яркитѣ представители на българщината, като Райко Алексиев - Щуреца, Борю Зевзека, Йорданъ Бадевъ, Данаилъ Крапчевъ, Трифонъ Куневъ и др. бѣха ликвидирани следъ извършения превратъ. Гениални творци като Ал. Божиновъ, Дим. Талевъ, Дамянъ Калфовъ, ходожника Коста Каменовъ, проф. Г. Геновъ, Ал. Добриновъ, банкера Ат. Буровъ и др. бѣха хвърлени въ затвора като вулгарни криминални престѣпници, кждето бѣха обречени на бавна, но сигурна смъртъ!

Опозицията въ България бѣше смазана, водачътъ ѝ Никола Петковъ бѣше обесенъ, а интелектуалци като Сашо Слагура бѣха убивани съ колове и хвърлѣни за храна на свинетѣ въ лагеритѣ...

Най-злостното посегателство върху българщината извърши разбойническата шайка, начело съ Г. Димитровъ, която до 1948 г. подлагаше на варварски натискъ населението на Пиринска Македония - най-изконнитѣ българи, за да се откажатъ отъ родовете си паметъ. Тѣ заедно съ свещената българска земя и древната ни култура трѣбваше да бждатъ предадени на Титова Югославия по заповедъ на Сталинъ!

Още тогава, г-нѣ професоре, "убиха българщината" и я замениха съ халтура марка "Made in sovieticos", която нѣмаше нищо общо съ българския националенъ духъ. Още тогава човѣшкитѣ и християнскитѣ добродетели, съ които се характеризираше българската душевностъ, бѣха брутално подменени съ измисленитѣ и дехуманизиращи догми на пролетарския интернационализъмъ!

Презъ последнитѣ 10 години, визирани въ статията на Барбутовъ, българщината бѣше доубита отъ столѣтната партия, която чрезъ своитѣ "приятелски кржгове", групировки, мутри, източни националното богатство и доведе страната до национална катастрофа, безъ да е воювала.

Що се отнася до жалнитѣ вопли на професора: "Ще се повтори ли онова бурно време, кога-

мо се наливаха основитѣ на съвременната българска поезия и проза..." категорично може да му се отговори, че **никога** нѣма да се върне, защото това бѣше времето на **антибългарщината!**

Никој, разбира се, нѣма да попречи на автора, на "интелектуалцитѣ" от лѣвата страна на Парламента и на рехавия електоратѣ от идеологически наивници да се надѣватѣ, че ще доживѣятѣ идването на... "новия 9 септември"!

Българският народ е направилъ своя изборъ, още повече, че следъ събитията въ Сърбия видя каква участъ сж му готвили българскитѣ социалисти, политическитѣ приятели на Милошевичъ.

Смешниятѣ плачъ на професора за "великитѣ" литературни "шедьоври", създадени "презъ онова бурно време", като: "Димитровско племе", "Септемврийци", "Овчарчето Калитко", "Митко Палаузовъ" и др., ще останатѣ като жалка литературна обрботка на партийнитѣ директиви!

Истинскитѣ класици на родната литература - Вазовъ, Ел. Пелинъ, Йовковъ, Талевъ, Димитъръ Димовъ и др., забравени и отречени презъ онова време, "когато се наливаха основите", нѣмаха творчески вили на морето, не ги съветваха полуграмотни партийни секретари и не работеха по спуснати теми отъ ЦК на БКП, но създадоха истински шедьоври, които ще останатѣ настолни книги за българина, докато я има България. Съ кои ли отъ тѣхъ проф. Барбутовъ може да срав-

ни литературнитѣ комунистически бездарници.

Писанията на Барбутовъ и на в. "Дума" само потвърждаватъ истината, че БСП е партия на лъжата и на... престъпността, както заяви министъръ Боневъ въ Парламента. Това сж безпорни изводи отъ 45-годишното присѣствие на тази партия въ властта и отъ довчерашиитѣ дебелашки лъжи на нейнитѣ лидери, които цинично плашеха българина, че "вече сме въ война съ Югославия съ всички произтичащи отъ това негативни послѣствия"! Кжде сж тези негативни послѣствия, другари соцкомунисти?

Последниятѣ лъжливъ ходъ на БСП е т.нар. обединена лѣвица!

Това сж все сжщите бивши комунистически номенклатурчици отъ калибъра на Ал. Томовъ, Д. Луджевъ, Кр. Петковъ, П. Симеоновъ и др., които чувстватъ своя край, защото сж избѣнъ борда на управлението, а комунизмътѣ безъ власт не може да сжществува.

Заедно съ БСП и нейнитѣ филиали ще изчезне едиповиятъ синдромъ на идеологията, а оттамъ и постоянната заплаха за "убийство на българщината"!

Общинскитѣ избори окончателно ще върнатѣ България тамъ, кждето ѝ е мѣстото - средъ цивилизованитѣ нации въ Европа, а това ще е истинската гаранция за идващия Златенъ вѣкъ и разцвѣта на науката, литературата, културата и добродетелитѣ.

На 20 октомври 1902 г. въ многодетното семейство на Митре Тодоровъ Дековъ отъ с. Джобованъ, бивша Никополска околия, се ражда порѣдното дете, получило името Ангелъ. Презъ времето между Балканскитѣ войни и

Първата свѣтвна война идва въ с. Гулянци, сжщата околия, кждето баща му съ цѣлото си семейство се преселва. Тукъ довършва първоначалното си образование, следъ което се включва въ селскостопанскитѣ работи (баща му е относително заможенъ земеделски стопанинъ). Следъ близо три години решава да продължи образованието си и презъ есента на 1918 г. постѣпва въ Плъвенската мъжка гимназия, която завършва презъ пролетта на 1923 г., следъ което пакъ се захваща съ

Жертва на болшевишката революционна яростъ

55 г. отъ гибельта на баща ми д-ръ Ангелъ Дековъ

селскостопанска дейностъ. Задомява съ въ началото на 1924 г., отъ който бракъ има синъ (пущениятъ настоящитѣ редове) и дщерица.

Тѣй като работата въ стопанството не го задоволява, жаждата за наука, както и любовта му къмъ домашнитѣ животни, особено къмъ конетѣ, презъ есента на 1925 г. го отправатѣ въ Букурещъ, кждето записва ветеринарна медицина. Провокиранъ отъ румънциитѣ, като българинъ е принуденъ още първата година да напустне Румъния, заминавайки за Италия - гр. Болоня, кждето продължава следването си по избраната специалностъ. Самото следване завършва съ отличие, получавайки дипломъ № 556 отъ 17 ноември 1930 г. Въпрѣки направенитѣ му съблазнителни предложения за оставане въ Италия, той се завръща въ Родината, при семейството си.

Като ветеринаренъ лѣкаръ завежда редица участъци въ страната, въ това число и като околийски ветеринаренъ лѣкаръ въ гр. Смолянъ.

Последното му мѣстослужене бѣ въ сжседното на Гулянци село Брѣстѣ. То се оказа последно, защото презъ нощѣта на 7 срещу 8 октомври 1944 г. въ 1 часа и 20 минути следъ полунощъ бива изведенъ отъ дома ни въ с. Гулянци и отведенъ въ т.нар. народна милиция за кратка справка. Отъ тази "кратка" справка той вече не се завърна вкѣщи.

И сега, връщайки се назадъ въ годинитѣ, въ съзнанието ми все по-ярко се очартава образътъ на баща ми, и особено на онази последна наша срѣца на 20 септември 1944 г., състояла се на жп гара Плѣвентъ.

На 19 септември 1944 г. цѣлиятъ личенъ съставъ на ШЗО - гр. Велико Търново, кѣдето бѣхъ школьникъ, състоящъ се отъ 6 роти съ численостъ около 1000 души, съ всичката материална частъ, потеглихме за София. Носеха се слухове, че нѣмцитѣ, съ които бѣхме вече въ война, презъ Кюстендилъ се насочили къмъ София и ние, като елитно войсково подѣление, сме щѣли да бранимъ София отъ нашественика.

Междувременно бѣхъ успѣлъ да уведомя близкитѣ си за това наше движение и на 20 септември 1944 г., когато военниятъ ешелонъ мина презъ Плѣвентъ, баща ми и майка ми ме чакаха на гарата. Срѣщата ни продължи не повече отъ десетина минути, толкова, колкото бѣше престоятъ на влака.

Сега не мога да кажа, че съмъ предчувствалъ, че тази срѣца съ баща ми ще да е последна, но все ми се иска да кажа, че въ погледа на баща ми, който по начало бѣше веселъ, жизнерадостенъ и много твърдъ, имаше нѣщо загадъчно тъжно. Тогава бѣхъ на непълни 20 години и си мислехъ, че се дължи на неизвестността, свързана съ войната, въ която България бѣше влѣзла съ Германия, и бѣше близо до ума, че при една такава постановка, вѣроятността азъ да не се завърна у дома бѣше реална. Абсурдното и парадоксалното обаче се оказа това, че следъ като на менъ не ми се наложи да воювамъ, получи се така, че той не се завърна!

Нѣма да описвам онези потресаващи слухове, които достигаха до насъ за това кѣде и какъ по най-звѣрски начинъ е билъ убитъ. Ще отбѣлежа само, че, получила психическо увреждане отъ преживѣния ужасъ презъ фаталната нощъ, сестра ми почина на 19 ноември 1975 г. - едва 49-годишна! На 5 юни 1982 г. я последва и майка ми, все очаквайки завръщането на безследно изчезналия си съпругъ. (Едва презъ 1947 г. успѣхме да получимъ актъ за смъртта му подъ № 9 отъ 25

януари 1947 г., с предполагаема дата на смъртта 9 октомври 1944 г.) Уви, майка ми така си и отиде отъ този свѣтъ съ отворени очи...

Да загубишъ близъкъ човѣкъ, разбираемо е, че е тежко. Но да загубишъ баща си, загиналъ отъ злодейска рѣжа, е многократно по-тежко. Трудно поносимо е.

Нѣкои казватъ, че времето лѣкувало! Нищо подобно. И колкото парадоксално да звучи, но въ противоречие съ горното твърдение, болката нараства, колкото повече се отдалчаваме отъ онази фатална нощъ. Раната въ сърцето е отворена и все по-силно кърви!

И защо всъщностъ бѣше ликвидиранъ баща ми?

На пръв погледъ въпросъ излишенъ и отговорътъ труденъ. Мисля, че и самитѣ убийци не биха могли да изтъкнатъ цо-годе убедителна причина. И така или иначе не мога да асимилирамъ това, че има хора отъ майка родени, способни на такава престѣпление!!

Но не! Отговорътъ е много елементаренъ. Оказва се, че най-големата му вина, ако не и единствената, е, че не е сподѣлялъ комунистическата идеология, превратно тълкувана от малограмотни съ примитивно мислене индивиди, далечъ несъизмѣрими съ духовния ръстъ на тѣхната жертва. Тѣ, неговитѣ убийци, сж закърмени съ човѣкненавистната большевишка идеология и възпитани въ партията на комуниститѣ въ България като садисти хладнокръвно да убиватъ. Тѣ бѣха и сж недостижими като професионални престѣпници и убийци. И като такива, тѣ не можеха да търпятъ хора, които ги превъзхождатъ интелектуално, морално, материално и т.н.

Истина е, че баща ми произхождаше отъ относително заможно селско земеделско семейство. Истина е, че бѣше интелектуалецъ - ветеринарен лѣкаръ, завършилъ въ Италия - гр. Болоня при проф. Пиетро Герардини. Вѣрно е, че въ работата си бѣше безкомпромисенъ, защото когато следъ завършването на стажа си като младъ ветеринарен лѣкаръ, поелъ ветеринарния участъкъ въ с. Сомовитъ, впоследствие участъкътъ прехвърленъ въ Гулянци, заразнитѣ болести по домашнитѣ животни бѣха много и борбата съ тѣхъ много трудна. При това участъкътъ му наброяваше повече отъ дузина населени мѣста. Той обаче не жалеше време, сили и енергия. Бѣше дисциплиниранъ и неговата самодисциплина може да се сравни само съ тази на нѣмцитѣ. Наредъ съ всичкитѣ си служебни задължения, вземаше активно участие въ обществения и културния животъ на с. Гулянци. Той бѣше единъ отъ основателитѣ на

футболния клубъ въ селото. Основателъ и самъ участникъ въ колоездачното дружество, както и единъ отъ организаторитѣ и спонсоръ, както е модерно да се казва сега, на духовата музика.

Заради всичкитѣ му тѣзи дейности и прояви би трѣбвало да бжде поздравенъ и уважаван, така както това направиха навремето смолянци. Ето текстътъ на тѣхния благодарственъ адресъ:

“Смолянска градска община

№ 887

гр. Смолянъ, 12.2.1938

До господинъ г-ръ Ангелъ Дековъ, околийски ветер. лѣкаръ, гр. Смолянъ

Уважаеми г-нъ г-ръ Дековъ,

Съгласно решението на общинския съветъ на гр. Смолянъ отъ 24.1.1938, дължа да изкажа отъ името на последния, гражданството и отъ мое име сърдечна благодарностъ и признателностъ за положениетѣ отъ Васъ трудъ и старание, за положениетѣ грижи въ битността Ви на околийски ветеринаренъ лѣкаръ, за здравеопазването на гр. Смолянъ, а така сѣщо и за всички оказани на града услуги въ културно и просветно отношение.

Всички заслуги въ това отношение високо се ценятъ отъ смолянци, въ чието съзнание Вие оставихте незалечими спомени.

Кметъ: г-ръ К. Башуковъ”

Сега, когато се навършватъ 55 години отъ неговата гибелъ и когато всичкитѣ ми усилия да открия къде сѣ захвърлени неговитѣ останки, оставатъ безъ резултатъ, обръщамъ се къмъ онези, живи все още, негови съвременници да си спомнятъ за него - жертвата на большевишката революционна яростъ, жертвата на палачитѣ - агенти на червена Москва. А самитѣ убийци, проклети да сѣ днесъ и утре, и вовеку! Аминъ!

Синътъ: Маринъ Дековъ

П.П. Сѣцата ноцъ на 7 срещу 8 октомври 1944 г. по сѣция начинъ сѣ ликвидирани и следитѣ лица:

Митю Г. Коновъ - търговецъ отъ с. Гулянци, актъ за смъртъ № 41 отъ 17 юли 1946 г. на община Гулянци

Георги Флоровъ Новаковъ - земеделски стопанинъ отъ с. Гулянци, актъ за смъртъ № 42 отъ 29 юли 1946 г. на община Гулянци

Димитъръ Трифоновъ Огняновъ (баджанакъ на г-ръ Ангелъ Дековъ) - търговецъ отъ с. Милковица, актъ за смъртъ № 55 отъ 27 ноември 1945 г. на община Милковица.

Илия Лишковъ Диновъ Варголовъ - земеделски стопанинъ отъ с. Милковица, актъ за смъртъ № 9 отъ 1 мартъ 1947 г. на община Милковица.

М.Дековъ

Който ножъ вади, отъ ножъ умира

Струва ми се, че предъ края на второто хилядолѣтие и на края на най-апокалиптичното столѣтие отъ новото лѣтброене, не сѣ малко тѣзи, които сѣ съгласни, че горното заглавие е една велика истина, важаща не само за обикновенитѣ човѣшки отношения, но и за отношенията и сблъсъцитѣ между държавитѣ. Преживѣхъ Втората свѣтовна война, агресията на Съветския съюзъ срещу моето отечество и студената война. Хитлериститѣ, които извадиха ножъ срещу народитѣ на свѣта, большевикитѣ, които извадиха ножъ срещу собствения си народъ, поробенитѣ народи отъ Източна Европа и свободнитѣ народи, вече не съществуватъ. Бандата на Милошевичъ, извадила ножъ срещу другитѣ етноси, сѣщо е на пътъ къмъ политическа смъртъ. Вѣрвамъ и въ твърдението на Уудроу Уилсонъ, почиващо сѣщо на евангелскитѣ истини, че винаги въ една война правото е на едната страна. Изобщо вѣрвамъ, че справедливостта е побеждавала рано или късно.

За съжаление съществува и чудовищната истина, че преди да бжде унищожено злото, причинява толкова много зло, че вѣпрѣки огромнитѣ

ни възможности за регистрация, не би могло да се опише. И все пакъ следъ победата надъ Саддамъ и обуздаването на побеснелия сръбски сатрапъ, се надѣвамъ, че цивилизациятъ свѣтъ си е взелъ поука отъ всичко, което е преживѣлъ, и вече е въ състояние да унищожавя злото още въ неговия зародишъ. Научно-техническата революция ни дава мощнитѣ срѣдства, които вече доказана, че е възможно да се отреже ржката, която се готви да извади ножа. Народитѣ, мисля си, вече предъ началото на третото хилядолѣтие могатъ да гледатъ много по-оптимистично на тѣхната сигурностъ. НАТО вече доказана, че може да спре една развихрила се агресия, а за държавитѣ, които сѣ включени въ съюза, още отъ създаването, му доказана, че тѣ сѣ неуязвими. И така, като наблюдавамъ какъ добре си живѣятъ хората въ тѣзи държави, колко много облагоденени и човѣшки сѣ тѣхнитѣ отношения следъ 50-годишенъ миръ, свобода и благоденствие, неволно пакъ се замислямъ за отечеството си. Кръвта вода не става. Какво правятъ нашитѣ политици и главно какъво прави самиятъ народъ за своето спасение?! Дано да сѣтъ се излъгаль, но

това не е народът от времето на царство България. Личният интерес е негълима част от човешката природа, но ако се изгубят и другите човешки добродетели, като дълг към отечеството и дълг към основните човешки права и свободи, ще загине отечеството, а оттам и отгълната личност. Това сж вълни истини, които се знаят от всички, но нека да си ги припомним. Да си ги припомним, защото ако и въл момента историята благосклонно ни се усмихва, не съумълем ли да използваме случая, просто ще го пропуснем. Защото Господъ дава, ала въл кошара не вкарва! А идатъ избори, по-важни отъ всички станали досега. По-важни, защото свободниятъ свълтъ ще види дорасли ли сме, за да бждатъ частъ отъ него! Ние обичаме да се показваме като потомци на Крума и Симеона, а все още се оставяме да ни водятъ за носа, вълрнитъ роби на потомците на Иванъ Грозни, Ленинъ, Сталинъ и другитъ тълхни верни до смъртъ последователи.

Предстоящитъ избори сж ново изпитание за доказателство предъ свълта, че съ нашето национално възраждане отъ 18 и 19 вълкъ и съ нашия 65-годишенъ животъ на свободни хора въл Третото българско царство, ние действително сме народъ, който знае да цени постиженията на западната цивилизация, към която принадлежимъ съ цълтата си същностъ.

Българскиятъ избирателъ трълбва да си припомни, че цълти 65 години, кжде по-ярко, кже по-слабо изразено, той е казалъ думата си за своята историческа мисия - че той участва въл уп-

равлението на родината си!

Съвременната масова пропаганда, корупцията, масовото деморализиране, характерни за следкомунистическия периодъ, сж нълца, които една високо образована нация съ стабилно демократично минало като нашата може и трълбва да преодолъле.

Особено опасни за срълдния българинъ сж все още развититъ до виртуозностъ конспиративни качества у бившитъ комунисти, сега вълрни агенти на съответнитъ имъ централи въл Русия.

Въл края на краищата всичко се свежда до активностъ и добра организация. Българитъ сж доказвали многократно, че могатъ да бждатъ и отлични организатори. Ние се проявихме като таква не само съ създаването на можщата българска държава, обединила племената на по-голълма частъ отъ Балканския полуостровъл. Българитъ показаха, макаръ и предимно въл голълмитъ градове, че могатъ да свалятъ дори и една сталинска диктатура. Сега тъл трълбва да покажатъ това и въл малкитъ грачета и селата.

Една максимална победа на националнитъ сили, които сж и силитъ на свободата, ще спечели и довълрието на НАТО къмъ България, а и ще напомни на Европа да си отвори по-широко вратата.

Д-ръ Рагославъ Нейковъ

Б.Р. Статията "Политика, идеология, термини...", отпечатана въл предишния брой 131, е отъ сжщия авторъ, но бъл пропуснато да се отбележи.

Изъ емигрантския животъ

На 27 февруари 1999 г. въл ресторантъ "Twin Palms" стана тържествено откриване на клубъ "Тангра" за обединение на българитъ въл Калифорния.

Присжтствуваха Нейно Царско Височество Мария Луиза, архиепископъ Кирилъ, свещ. Михайловъ, Рабинъ Хаимъ Аса отъ "Temple Beth Tikvah of North Orange County", видни гости, множество сънародници и американски приятели.

На откриването произнесе речъ г-нъ Никъ Боневъ и кратко слово основателтъ на първото българско книгоиздателство въл Калифорния Драгомиръ Загорски, който поднесе дарение на Нейно Царско Височество Мария Луиза отъ рълдки царски филателни блокове и картички съ първодневни печати отъ царската сватба на Н.В. царъ Борисъ III и принцеса Йоана Савойска.

Оркестъръ съ отлична музика и песни отъ Кичка Будурова създадоха братска атмосфера.

Княгиня Мария Луиза разговаря съ Др. Загорски

Борци против комунизма

Джоно Пеков е роден през 1898 г. в село Чичил, Кулско. Земеделски син, като всички други той работи от сутрин до вечер, с пот на челото и напукани ръце, но честно и достойно. Женен е за хубавата девойка Станка, има двама сина. Джоно бѣ служил в българската кавалерия през Първата световна война.

До 9 септември 1944 г. животът им протича тихо и спокойно. Но след тази дата работи се променят напълно. Джоно е обявен за саботор, кулак и народен враг, както всички други трудолюбиви хора от селото. Пред него и сина му Вълчо се откриват два пътя - единият към затвора, а другият - трънливият път на свобода в емиграция.

Селото Чичил е на 18 км от Връшка чука и сръбската граница. По това време тук се подвизава легендарният борец против комунизма Тодор Филипов, който през 1949 г. емигрира в Сърбия и често минава границата, за да помогне на преследвани антикомунисти. Но сръбската държавна сигурност (УДБА) го усеща и се опитва да го завербува за свои цели и го праща в България. Филипов обаче не се връща в Сърбия, а продължава през планините и отива в Турция, откъдето продължава борбата. През април 1952 Филипов се връща нелегално в Кулския край и взема със себе си Джоно и неговия син Вълчо. За 58 дена, плтувайки нощно време, се придвижват до турската граница. Тука те биват открити от граничари. Но и тримата - Филипов, Джоно и Вълчо сж въоръжени. Вълчо е служил в град Велес 1941-1942 г. в 56 пехотен полк и е бил адютант на кап. Харлаков. Става схватка,

при която те разбиват засадата и благополучно минават границата. Джоно и Вълчо Петкови престояват няколко години в Турция, след което емигрират в САЩ.

Тодор Филипов остава в Турция. Веднъж при преминаване в България той е ранен в едно сражение с милицията. Гората била малка и било трудно да се укрие. Филипов вижда опасността и пести последния куршум за себе си. Излиза на открито и наблизо вижда жетвари, от които поиска вода. Когато милицията приближава, един от жетварите го връзва в сноп и така тежи Божи хора спасяват живота му. По-късно и той емигрира в САЩ.

Джоно и синът му Вълчо се заселват в щата Ню Йорк, близо до Ниагарския водопад. Вълчо се оженва, отваря свой ресторант, има двама сина-юнаци. Малкият син Джони посещава няколко пъти България и е голѣм българин.

Дѣдо Джоно почива 1981 г., не можа да доживѣе свободата. Не можа да се изпълни неговото желание да остави костите си в свободна България, в село Чичил до баба Станка. Нещастна съдба! Бог да прости и двамата, така далеч един от друг.

Семейства Вълчо Пеков и Генчо Нанков, от политѣ на Връшка чука, сега в САЩ

In memoriam

Съюз за Търновска конституция

Посмъртно за Алекси Борисов Мицов

Почина Алекси Борисов Мицов, член на Постоянния състав на БЗНС "Врабча-1" (Димитър Гичев) и национален координатор и представител на Съюза за Търновска конституция в Съединените американски щати и Канада.

Коварната болест повали този забележителен българин и човѣк далеч от родината в време, когато същелата си страст и любов се стремѣше към България и към проблемите на младата българска демокрация.

Роден в края на 1931 г., Алекси Борисов Мицов премина през всички изпитания на борбата срещу комунистическата тирания - от млад помагач ятак на горянските отряди в Сливенския балкан, разпространител на антикомунистически позиви, до концлагерист в българските и сръбските лагери на смъртта. Само щастливият случай спасява Алекси и сина му от югославския концлагер и след намесата на международни правозащитни организации под егидата на ООН ги отвежда на Запад, а по-късно в САЩ.

Алекси Борисов Мицов бѣше пламенен радетел за обединението на всички национално мислещи българи в името на онази България, която загубихме преди 55 години. Защото тя олицетворява и днес не само системата на една узурпирана форма на държавно управление, но и морала на една епоха, която характеризираше голѣма част от българското общество с обичта му към родната земя, към свещената и неприкосновена частна собственост, към Бога, Царя и Отечеството.

Според волята на покойника теѣлото му ще почива на българска земя, в подножието на бѣлоснѣжния Пирин, до

бръговетѣ на чистата Бистрица, в родното Катунци.

Националните ръководства на Съюза за Търновска конституция и на БЗНС "Врабча-1" (Димитър Гичев) изказват на съпругата и децата на Алекси най-дълбоките си съчувствия за голѣмата загуба.

Бог да прости Алекси Борисов Мицов и вѣчна му памет!

*За националните ръководства:
Димитър Харалампиев Попов*

Съ смъртта на г-н Алекси Мицов Българският национален фронт губи един от най-ценните си и поялни сътрудници. Неговата борческа енергия за Царство България, неизмѣримата му любов към род и родина правят паметта му вѣчна!

Бог да го прости!

ЦУС на БНФ

През юни 1999 г. почина в България
г-н **Йордан Иванов (Данчо)**,

член на ЦУС на Българския национален фронт
Данчо прекара дълги години в емиграция - най-напред в Ню Йорк, а после в Сан Петербург - Флорида. Съ него нашата организация губи един ценен съдружник и приятел.

Вѣчна да бѣде паметта му!

ЦУС на БНФ

Обръщение

Братя българи,

Знайте, че политическото положение във страната ще се влоши още повече и народът ще стигне до отчаяние отъ невъзможността да изкарва насъщия, ако на предстоящитѣ избори за кметове и общински съветници, пък и следъ това, не се води безкомпромисна борба съ т.нар. социалисти и всички новообразувани лѣви партии и коалиции. Томовѣ, Луджевѣ, Желевѣ, Доганѣ сж маша въ рѣцетѣ на бившитѣ и настоящи комунистически кождери. Разберете и не забравяйте, че не се ли върнатѣ открадатитѣ (не източениитѣ) пари на българския народѣ, не ще се оправи страната и не ще може да се живѣе по демократиченъ начинѣ. Българското общество трѣбва да се бори за изпълнението на 3 основни задачи: 1) Възстановяване на осъвременена Търновска конституция и произтичащитѣ отъ това сѣржавни и правни последици; 2) 100% реституция; 3) подвеждане подѣ сѣдебна отговорност на всички “разрушители на съвременна България” и конфискация на имуществото имѣ въ страната и въ чужбина. Само при неизпълнение на една отъ тези по-горе изброени задачи всѣко едно правителство ще забоксува и ще се провали. Това досега се потвърждава отъ 10-годишния периодѣ на псевдодемокрация въ България. Знайте, че комуниститѣ никога нѣма да върнатѣ открадатитѣ пари на народа! Тѣ не признаватѣ и не познаватѣ демократичнитѣ закони, както и думитѣ “извинявай”, “прощавай”, “ако обичашѣ”, “моля”, “благодаря”!

Съ Бога, Царя и Отечеството!

И. Илиевѣ - представител на българскитѣ емигранти въ гр. Аахенѣ, Германия

Нови книги

Обществото е смазано и почти унищожено. Необходимо е време, за да поеме дѣхъ самото общество, а оттамѣ и отдѣлния човѣкъ да преодолѣе скованостѣта, да се зареди съ енергия, за да може да даде ходѣ на вътрешни подтици, които сж били сковани продължително време... Все още има хора, които така сж убити духовно, че не само не могат да пропишатѣ, тѣ не смеят да застанатѣ предѣ микрофона и разкажатѣ своята трагедия. Касае се до единѣ сложен психосоциаленѣ процесѣ, който опредѣля поведението на отдѣлния човѣкъ. И все пакѣ презъ всичкитѣ изминали десетѣ години въ обществото ни протичаха (протичатѣ и въ момента) процеситѣ, водещи до изяви, които бележатѣ новото състояние на обществото ни. Това безспорно ще продължава... Въ потвърждение на изложеното обяснение говори фактѣтѣ, че напоследѣкъ много често почнаха да излизатѣ такива книги. Върхѣтѣ е преминатѣ и сега ще се отрицатѣ набралитѣ се въ душитѣ мъжи и страдания. Потокѣтѣ отъ тези книги ще става все по-голѣмѣ. Работи се вече и за обобщаване на всичко случило се, което ще изведе проблема извънъ отдѣлната личностѣ и ще го обобщи въ националенѣ мащабѣ. Въ това положение много наши сънародници-емигранти могат да ни помогнатѣ както финансово, така и още повече като опишатѣ своитѣ одисеи. Нашето национално достойнство ще доведе този въпросѣ до подобаващо ниво - твърдо вѣрвамѣ въ това.

Откъсѣ отъ второто преработено издание на книгата

“Ние за Шесто и Шесто за насѣ”

съ авторѣ Стефанѣ Ал. Чаневѣ (Зингиновѣ), издадена посмъртно

Излѣзоха отъ печатѣ три книги - “Македония” (№ 148) и две за отецѣ Боянѣ Сарѣевѣ (№ 144 и 145) отъ нашия сънародникѣ г-нѣ Стоянѣ Темелковѣ - Есапчето, роденѣ 1913 г. въ с. Бродѣ, завоя на Черна рѣка, Македония.

Подѣ печатѣ е четвърта книга отъ Есапчето - “Царѣ Александърѣ Шишманѣ”, в стихове. Отъ всички трудове на Есапчето, а тѣ сж многобройни, лѣха безграничната гордостѣ отъ нашето минало и несломимиятѣ духѣ на българитѣ отъ Македония.

По-году предаваме частѣ отъ едно писмо на г-нѣ Милко Мушановѣ до Есапчето и стихотворението “Македония”, което той му посвещава:

19 юли 1999 г.

Монтичело, Илиноисѣ

Уважаеми г-нѣ Темелковѣ,

Прочетохѣ Вашата 148-а книга “Македония” съ истинско удоволствие и гордостѣ. Вашиятѣ приносѣ къмѣ нещастната сѣжба на нашата родна Македония е неоеценимѣ! Моля Бога да Ви дава още

дълги години здраве и животъ, та дано най-после видимъ тая страдалческа земя наистина свободна и ако Богъ е решилъ - обединена съ майка България, както преди...

Съ голѣма признателность написахъ въ Вашия честь приложеното тукъ мое стихотворение "Македония", което Ви пращамъ съ настоящето писмо.

Македония

Посвѣтено на голѣмия българинъ Стоянь Темелковъ - Есапчето,
съ много обичъ и дълбоко уважение

Ти чезнешъ въ мракъ - продадена робиня -
облѣна въ кръвь, съ окови на рѣце,
подъ чужди кракъ, потъпкана, безъ име,
безъ слънчевъ лжчъ на черното небе.

За Тебе нѣма Богъ, ни справедливостъ...
Почива слѣпъ свѣтътъ - порочень, лошъ -
и Твоятъ зовъ не чува той за милостъ
кога палачътъ точи своя ножъ.

Въ Берлинъ и Ньой хиенитѣ приели,
че Твоята орисъ е да бждешъ робъ
и лорда Биконсфилдъ Дизраели
приготви набожно Твоя гробъ.

Нареченитѣ тѣхъ "Велики сили"
разкъсаха свещената Ти плътъ
и Твоята честь безчестно похитили
за "честь" и "съвестъ" учеха свѣтътъ!...

Но чуй ме - родна сестро - не унивай!
Ти наша си и въ нашитѣ сърдца
е Твоята кръвь - бунтовна и пѣнлива -
що вѣчно ври съ копнежъ за свобода.

За Тебъ отъ гѣдо си научихъ рано,
следъ туй отъ татко - Богъ да го прости -
за твойтѣ м.жки, подлитѣ тирани,
за хилядитѣ паднали борци.

Ще носимъ ний отъ нине и до вѣка
на Александровъ светия заветъ,
ще помнимъ Дранговъ - вожда и човѣка -
и Менча съ зареденъ пистолетъ.

Ще грѣятъ въ насъ, въ сиятелна окраска
низъ имена и борчески лица:
Екатерина, Бунева и Васка -
на Твоята бранъ геройскитѣ деца!...

И пакъ отново Вардаръ ще запѣе,
свободенъ въ златожитни долини
и древний Охридъ пакъ ще засинѣе
съ кристално чисти, весели вълни.

И съ клѣтва предъ праха на Самуила
днесъ Твойтѣ честни, български чеда
изказватъ вѣрността си света, мила,
съ поклонъ къмъ Македонската земя!...

Милко Мушмовъ

Съобщения

Въ България се основа ново политическо движение на национално ниво, това е Националенъ монархически форумъ. Той се изгради въ духа на националнитѣ идеали, съхранени отъ вѣкове въ историческата паметъ на българския народъ. Благодарение на тѣхъ България успѣ да запази досега националното си достойнство, битността, териториалната цѣлостъ и езиковата култура на народа.

Тези идеали сж заложени въ програмнитѣ документи на Националния монархически форумъ, които опредѣлятъ измеренията на неговата политика и бждещи действия, имащи национално-социаленъ характеръ.

Като основна целъ въ програмата на форума е застѣпено възстановяването на Търновската конституция, въ която чл. 1 отъ нея гласи, че България е конституционна монархия съ парламентарно представителство.

Националниятъ монархически форумъ ще се стреми къмъ сплотяване на нацията, издигане духовността на българина и възстановяване на авторитета на българската гържава.

Зовъ за помощъ

Петя Руменова Манчева - 25 год., дъщеря на приятель на Българския националенъ фронтъ (Инк) е болна отъ левкемия, спешно се нуждае отъ лечение въ чужбина.

Средства се набиратъ въ ТБ "Биохимъ". Банковъ кодъ за преводи отъ България: 66084219; сметка въ лв.: 1085700305; сметка въ USD: 1185700309. Банковъ кодъ за преводи отъ чужбина: CCBIBASF.

Благодаримъ Ви за проявеното съчувствие.

Въ помощ на читателит на списание "Борба"

Общински избори 1999 г.

Въ миналото, както и днесъ, най-благоденстващи сж онези страни и народи, които сж създали най-добри закони и действени механизми за изпълнението им.

Местнит органи на власт и управление сж трансмисията, чрезъ която централната власт провежда глобално своята политика.

Предвидъ на предстоящит на 16 октомври тази година общински избори, новото териториално административно дѣление на България с разпредѣление на населението по области и общини, което е основата, върху която тѣ ще бждатъ проведени, а така сжщо и резултатит отъ тѣхъ, сп. "Борба" въ два поредни броя ще информира хилядит си читатели, живѣещи въ и извънъ предѣлит на страната, за:

- В настоящия брой:

1. териториално административното дѣление на България (карта);

2. численото разпредѣление на населението по области и общини.

- В следващия брой, който ще излезе въ началото на януари 2000 г., ще бждатъ помѣстени изборнит резултати съ имената на избранит областни и общински кметове и тѣхната политическа принадлежност.

Януарският брой на сп. "Борба" ще бжде изпращанъ само на тези читатели, които потвърдятъ желанието си и в бждеще да го получаватъ.

Списанието се разпространява безплатно.

Една отъ възможностит на гражданит на всѣко населено мѣсто да участватъ въ управлението му, е тѣхниятъ вотъ при изборит.

Всѣко въздържане отъ гласуване е бягство отъ отговорностъ при решаване проблемит на селището.

Область Благоевградъ

Население на областта - 351 461

Общини	Население на общинския центъръ	Население на общината
Банско	8 890	13 769
Бѣлица	3 515	11 562
Благоевградъ	73 659	80 882
Гоце Дѣлчевъ	20 670	33 981
Гърменъ	1 838	15 133
Кресна	4 117	6 714
Петричъ	29 473	59 104
Разлогъ	13 320	21 129
Сандански	20 587	43 764
Сатовча	2 382	18 300
Симитли	7 627	16 623
Струмяне	1 058	7 412
Хаджи Димово	3 058	12 044
Якоруда	6 218	11 064

Область Бургасъ

Население на областта - 429 981

Общини	Население на общинския центъръ	Население на общината
Айтосъ	22 253	32 128
Бургасъ	197 701	212 594
Камено	5 353	12 918
Карнобатъ	20 927	31 313
Малко Търново	3 123	5 327
Несебъръ	8 320	16 305
Поморие	16 392	27 179
Приморско	1 875	3 629
Руенъ	2 339	30 810
Созополъ	3 854	14 082
Средецъ	9 788	18 563
Сунгурларе	3 616	15 896
Царево	6 238	9 237

БЪГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.**Област Варна**

Население на областта - 446 124

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Аврень	883	8 345
Аксаково	7 132	17 539
Бѣлославъ	8 714	12 145
Бѣла	2 327	3 224
Варна	299 801	305 737
Ветрино	1 368	6 964
Вълчи долъ	3 537	12 945
Девня	8 693	9 282
Долни чифликъ	7 158	20 094
Дългополь	5 129	15 066
Провадия	14 720	26 185
Суворово	4 696	7 598

Област Велико Търново

Население на областта - 304 809

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Велико Търново	72 477	90 597
Г. Оряховица	40 570	55 551
Елена	6 797	13 131
Златица	3 106	5 753
Лясковецъ	9 792	16 509
Павликени	16 617	32 195
Полски Тръмбешъ	5 273	20 972
Свищовъ	30 460	48 214
Стражица	5 471	17 939
Сухинъ долъ	2 630	3 948

Област Видинъ

Население на областта - 140 896

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Бѣлоградчикъ	5 955	8 908
Бойница	884	2 486
Брѣгово	3 243	8 456
Видинъ	64 801	82 981
Грамада	2 265	3 520
Димово	1 416	9 659
Кула	4 196	7 690
Макрешъ	660	3 065
Ново село	1 574	4 608
Ружинци	1 269	6 141
Чупрене	842	3 382

Област Враца

Население на областта - 258 002

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Борованъ	2 941	7 386
Бѣла Слатина	14 968	33 138
Браца	73 809	91 416
Кнежа	13 501	18 149
Козлодуй	15 066	24 823
Криводолъ	4 154	13 082
Мездра	12 765	27 415
Мизия	4 298	10 326
Орѣхово	6 619	16 415
Романъ	3 493	8 386
Хайрединъ	2 228	7 466

Област Габрово

Население на областта - 154 332

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Габрово	70 678	80 032
Дрѣново	9 090	13 387
Севлиево	25 249	45 466
Трѣвна	13 955	15 447

Област Добричъ

Население на областта - 226 345

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Балчикъ	11 965	22 180
Генералъ Тошево	8 427	21 570
Добричъ	100 399	129 682
Каварна	11 811	17 724
Крушари	1 722	6 834
Тервель	7 867	21 529
Шабла	4 045	6 826

Област Кърджали

Население на областта - 211 276

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Ардино	4 174	17 651
Джебелъ	2 757	11 040
Ивайловградъ	4 882	10 002
Кирково	700	32 538
Крумовградъ	5 416	30 410
Кърджали	45 324	76 509
Момчилградъ	8 433	21 082
Черноочене	366	12 044

Область Кюстендил

Население на областта - 171 946

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Бобовъ долъ	8 006	13 649
Бобочево	1 700	4 218
Дупница	39 796	53 591
Кочериново	2 748	6 825
Кюстендил	51 202	73 346
Невестино	779	5 157
Рила	3 199	4 183
Сапарева баня	4 573	9 398
Трекляно	491	1 579

Область Ловеч

Население на областта - 179 142

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Априлци	3 749	4 330
Летница	4 601	6 373
Ловеч	45 370	64 166
Луковитъ	10 303	22 263
Тетевенъ	12 302	25 195
Троянъ	24 252	38 814
Угърчинъ	3 406	9 736
Ябланица	3 085	7 265

Область Монтана

Население на областта - 194 136

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Берковица	15 989	23 985
Бойчиновци	2 321	13 401
Брусарци	1 662	7 465
Вълчедръмъ	5 182	14 410
Вършецъ	7 340	10 511
Георги Дамяново	748	5 003
Ломъ	29 057	37 078
Медковецъ	2 690	6 079
Монтана	50 091	63 769
Чипровци	2 715	5 999
Якимово	2 665	6 436

Область Пазарджикъ

Население на областта - 317 654

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Батакъ	4 362	7 422
Бѣлово	4 843	11 582
Брацигово	4 878	11 771
Велинградъ	25 580	43 455
Лисичево	1 206	7 108
Пазарджикъ	78 231	128 856

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Панагюрище	20 069	30 550
Пещера	20 126	22 797
Ракитово	8 586	16 141
Септември	9 282	31 670
Стрелча	4 975	6 302

Область Перникъ

Население на областта - 154 832

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Брезникъ	4 533	9 386
Земенъ	2 438	4 661
Ковачевци	469	2 429
Перникъ	89 598	105 867
Радомиръ	16 539	25 948
Трънъ	2 877	6 541

Область Плевенъ

Население на областта - 322 804

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Бѣлене	9 978	12 816
Гулянци	3 976	18 315
Долна Митрополия	9 065	26 853
Долни Дѣбникъ	5 383	16 034
Левски	12 654	27 312
Никополь	4 706	14 560
Пелово	4 222	9 588
Плевенъ	126 951	150 408
Пордимъ	2 625	9 137
Червенъ брѣгъ	22 546	37 781

Область Пловдивъ

Население на областта - 724 639

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Асеновградъ	52 407	67 397
Брезово	2 049	9 398
Калояново	2 782	13 930
Карлово	43 611	73 194
Кричимъ	8 761	8 761
Марица	-	31 691
Перущица	5 477	5 477
Пловдивъ	342 584	342 584
Първомай	16 211	33 351
Раковски	16 508	29 128
Родопи	-	40 852
Садово	2 555	16 486
Стамболийски	12 942	23 060
Съединение	6 586	12 506
Хисаря	8 750	16 824

БЪГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Область Разградъ

Население на областъта - 165 759

Общини	Население на общинския центъръ	Население на общината
Заветъ	3 793	13 125
Исперихъ	10 610	28 053
Кубратъ	9 420	26 120
Лозница	2 836	16 584
Разградъ	41 153	62 922
Самуилъ	2 283	9 572
Царъ Калоянъ	4 636	9 383

Область Русе

Население на областъта - 277 066

Общини	Население на общинския центъръ	Население на общината
Борово	2 685	8 170
Бѣла	10 618	17 935
Ветово	7 051	19 686
Две могили	4 918	13 150
Иваново	1 031	12 042
Русе	166 467	183 900
Сливо поле	3 620	13 532
Ценово	2 229	8 651

Область Силистра

Население на областъта - 153 650

Общини	Население на общинския центъръ	Население на общината
Алфатаръ	2 227	4 388
Главиница	2 202	14 769
Дулово	7 303	32 900
Кайнарджа	1 107	6 141
Силистра	44 790	67 748
Ситово	1 140	7 285
Тутраканъ	10 797	20 419

Область Сливенъ

Население на областъта - 230 965

Общини	Население на общинския центъръ	Население на общината
Котелъ	7 769	23 389
Нова Загора	26 585	48 614
Сливенъ	107 910	142 366
Твърдица	10 918	16 596

Область Смолянъ

Население на областъта - 151 750

Общини	Население на общинския центъръ	Население на общината
Банитѣ	1 279	7 462
Борино	3 084	4 183

Общини	Население на общинския центъръ	Население на общината
--------	-----------------------------------	--------------------------

Девинъ	7 647	15 533
Доспатъ	2 657	10 267
Златоградъ	8 596	15 143
Лъки	3 257	4 794
Маданъ	8 097	15 967
Недѣлино	5 171	8 876
Рудоземъ	4 580	11 500
Смолянъ	32 685	48 215
Чепеларе	6 113	9 811

София-градъ

Население - 1 141 549

Общини	Население на общината
--------	--------------------------

01. Община "Средецъ"	70 843
02. Община "Красно село"	41 215
03. Община "Възраждане"	13 093
04. Община "Оборище"	54 568
05. Община "Сердика"	70 826
06. Община "Подуяне"	59 392
07. Община "Слатина"	70 832
08. Община "Изгревъ"	81 949
09. Община "Лозенецъ"	44 912
10. Община "Триадица"	73 907
11. Община "Красна поляна"	41 201
12. Община "Илинденъ"	32 954
13. Община "Надежда"	52 394
14. Община "Искъръ"	32 963
15. Община "Младостъ"	49 669
16. Община "Студентска"	70 857
17. Община "Витоша"	13 072
18. Община "Овча купель"	54 571
19. Община "Люлинъ"	44 923
20. Община "Връбница"	13 086
21. Община "Нови Искъръ"	24 904
22. Община "Кремиковци"	41 229
23. Община "Панчарево"	75 263
24. Община "Банкя"	20 900

Область София

Население на областъта - 266 689

Общини	Население на общинския центъръ	Население на общината
--------	-----------------------------------	--------------------------

Антонъ	1 697	1 697
Божурище	4 244	6 546
Ботевградъ	22 159	36 642
Годечъ	5 005	6 794
Горна Малина	1 501	6 473
Долна баня	4 787	4 787
Драгоманъ	3 505	6 562
Елинъ Пелинъ	5 236	20 900

Б О Р Б А

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Етрополе	11 845	14 591
Златица	5 296	6 198
Ихтимань	12 437	17 596
Копривщица	2 806	2 807
Костенец	10 383	15 666
Костинброд	11 934	17 355
Мирково	1 882	3 432
Пирдоп	8 486	9 371
Правец	5 455	10 041
Самоков	26 682	41 967
Своге	7 751	24 175
Сливница	8 315	10 932
Чавдар	1 398	1 398
Челопеч	1 460	1 460

Област Стара Загора

Население на областта - 385 859

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Братя Даскалови	997	11 342
Гурково	3 152	5 943
Гълъбово	9 645	17 118
Казанлък	58 635	85 483
Мъглиж	3 726	13 496
Николаево	3 038	5 024
Опань	4 332	4 332
Павел баня	3 052	16 510
Раднево	14 094	25 500
Ст. Загора	147 939	173 185
Чирпань	19 053	27 926

Област Търговище

Население на областта - 145 284

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Антоново	1 968	8 223
Омуртаг	8 830	26 951
Опака	3 366	8 395
Попово	19 135	39 688
Търговище	39 892	62 027

Област Хасково

Население на областта - 284 795

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Димитровград	51 164	69 444
Любимец	8 106	11 758
Маджарово	1 197	3 447
Минерални бани	1 367	7 377
Свиленград	18 618	26 147
Симеоновград	8 142	11 278

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Стамболово	610	7 545
Тополовград	6 774	17 119
Харманли	21 435	30 171
Хасково	79 319	100 509

Област Шумен

Население на областта - 216 148

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Венец	1 450	8 839
Върбица	3 490	11 653
Гара Хитрино	1 302	8 535
Каолиново	1 623	13 485
Каспичань	4 719	11 082
Никола Козлево	986	7 800
Нови пазар	14 063	20 678
Велики Преслав	9 331	16 431
Смядово	4 617	8 503
Шумен	94 686	109 042

Област Ямбол

Население на областта - 173 048

Общини	Население на общинския център	Население на общината
Болярово	1 720	6 735
Елхово	13 495	22 878
Стралджа	6 656	17 112
Тунджа	33 763	33 763
Ямбол	88 193	92 560

Във общинските избори на 16 октомври т.г. ще участват общо 96 партии. Сред тях са: СДС, БСП, ДПС, Народен съюз (Мозер-Савовъ), БББ, БББ-2, 6 комунистически и 2 работническо-селски партии, ОМО "Илинден"-Пирин и др.

С тридесет и три повече са политическите формации, отколкото на последните общински избори през 1995 г.

Общо във страната са назначени от Централната изборителна комисия 262 общински изборителни комисии, които ще проведат изборите.

Не забравяй никога!

Долният текст е извадка от заключението към третия том по Конституционно право на именития български правист проф. Стефанъ Балмезовъ, излязъл 1946 г.

Гражданино, ти добре направи, че прочете тая книга, а азъ ти благодаря за това. Заедно съ други две, тя образува моя пълен курсъ по Конституционно право. Той е писанъ и преработванъ въ течение на 30 години, при толкова често смѣняващитѣ се политически условия въ Европа и въ България.

Успоредно съ моя процесъ растѣше и се разширяваше размѣрътъ на прочетеното отъ мене, наблюдаваното, обмисленото. Напредваше и моята възраст. Но никога, нито за день не намаля, нито претърпя промѣна, гражданино, голѣмото ми уважение, дори моята обич, къмъ твоитѣ права - свободи. И последнитѣ ми думи сж молба и позивъ къмъ тебе: не ги забравяй! Не забравяй, че тѣ сж извоювани съ упорити усилия, борби, страдания; че тѣ ти принадлежатъ; че никой не може да ти ги отнема. Но и ти трѣбва да ги упражнявашъ, пазишъ и защитавашъ. Защото иначе, следъ всѣко ново тѣхно ограничение или нахърнение отъ управляващи и нехайство отъ твоя страна, неустѣнно за самия тебе, ти ще губишъ това, което не се вижда, нито се консумира, не е нито имотъ, нито служба, нито звание, но е всичко: съзнанието, че си свободенъ човѣкъ и пълноправенъ гражданинъ. Тогава, пакъ неустѣнно, ти се обръщашъ въ автоматъ, зарегистриранъ и номериранъ, извършващъ и викащъ само това, което ти се заповѣдва и което ти е внушено като главно задължение. И ти ставашъ само поданикъ.

Както е известно, издаването на списание "Борба" се финансира единствено отъ помощи на читателитѣ си. За да се избѣгнатъ високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни отъ тѣзи въ съответната страна, помощитѣ да се изпращатъ:

въ левове - до Гошо Спасовъ, ул. "Алабак" 21, Бѣлово, България
въ канадски долари - Dr Angel Todoroff, 11 Woodward Ave, Brampton, Ont. L6V 1J9, Canada
въ австралийски долари - Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia
въ щатски долари - "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, Il. 60646, USA.

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

Въ редакцията на "Борба" могатъ да се поръчатъ следнитѣ книги:

"История на Източния въпросъ" отъ Б. Петвъковъ, 740 стр. - \$ 14
"Шестъ десетилѣтния борба противъ комунизма за свободата на България" отъ г-ръ Иванъ Дочевъ, трето издание - \$ 20.
"Имало ли е фашизъмъ въ България" отъ Милчо Спасовъ - \$ 5.
"Процабай, но не забравяй" отъ Радославъ Неѣковъ, 420 стр. - \$ 12.
"Македония" отъ Стоянъ Темелковъ - Есапчето - \$ 10.
"Ако не бѣше" отъ Евстати Антоновъ - \$ 10.
Стихосбирка отъ г-ръ Мария Матинчева - \$ 10.
"Отецъ Боянъ Сарѣвъ" отъ Есапчето - \$ 7.
"Превратни времена" - стихове и драматиченъ диалогъ отъ Василь Енчевъ - \$ 10.
"Народниятъ сѣдъ въ България 1944-1945" отъ Петъръ Семерджиевъ - \$ 20. (книгата може да се получи сжщо чрезъ г-ръ Иванъ Гаджевъ, Детройтъ, тел. 248-4784125)
"Шесто за насъ и ние за Шесто" - II преработено и допълнено (посмъртно) издание отъ Стефанъ Чаневъ - \$ 8.

Въ цената сж включени пощенскитѣ разходи.

Редакционенъ комитетъ: д-р. инж. Александъръ Дърводѣлски, г-нь Гошо Спасовъ, г-нь Драгомиръ Загорски

